СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVIII П'ЯТНИЦЯ, 20 ЛИПНЯ 2001 РОКУ ЧИСЛО 29 VOL. CVIII FRIDAY, JULY 20, 2001 No. 29

В. Ющенко і Ю. Тимошенко почали формування виборчих бльоків

Віктор Ющенко

КИЇВ. – 16 липня екс-прем'єр-міністер України Віктор Ющенко звернувся до співвітчизників зі заявою про початок формування виборчого бльоку „Наша Україна". „Наша Україна" – це будуть не тільки два Рухи, партія „Реформи і Прогрес" і КУН, – заявив В. Ющенко, – але в бльок готові увійти „декілька десятків" політичних партій і громадських організацій. Йдеться про широке демократичне об'єднання, де не буде ні сходу, ні заходу, ні центру, ні півдня, і який не буде правоцентристським, або лівоцентристським. Мова йде про демократичний бльок, в якому не буде переважати якась однобічність або традиційність поглядів. Мова йде про єднання поглядів і демократичних сил, які можуть частину своїх позицій, зокрема ідеологічних, залишити в минулому, об'єднуючись для формування майбутнього бльоку".

В. Ющенко повідомив, що переговори з приводу створення бльоку „Наша Україна" проведені „починаючи з лівоцентристських демократичних формувань і об'єднань, і закінчуючи правоцентристськими", але також нагадав, що хоче дотримуватися політики „відкритих дверей", а не так, що „хтось перший його зформував, а всі інші тільки приєдналися". „Це буде загальна ініціятива для всіх партій, і вона буде формулюватися через політичну декларацію, котра буде готова до середини серпня, де всі будуть володіти однаковою власністю на ідею формування бльоку". Сам В. Ющенко погодиться очолити виборчий бльок у випадку, якщо йому надійде така пропозиція. За списком цього бльоку В. Ющенко збирається кандидувати до парляменту.

„В Україні вперше за 10 років склалися передумови для єднання правих і правоцентристських сил, передусім національно-демократичного характеру", – заявила фракція Українського Народного Руху у Верховній Раді з приводу формування бльоку на вибори.

Чотири партії, що підписали декларацію про намір увійти в передвиборний бльок (Аграрна, Народно-демократична, Партія регіонів України і Трудова Україна), з вересня мають намір виступати в парляменті консолідовано. Керує Партією регіонів України Микола Азаров. Він не виключає, що в майбутньому на основі передвиборного бльоку буде створена одна політична партія.

* * *

10 липня партія „Батьківщина", партія „Собор", Українська республіканська партія, Українська консервативно-республіканська партія, Українська соціял-демократична партія, Патріотична партія України, Українська християнсько-демократична партія підписали декларацію, в якій оголосили про створення виборчого бльоку демократичної опозиції – Форуму національного порятунку (ФНП). Бльок очолила Ю. Тимошенко. Під час підписання декларації про утворення виборчого бльоку. Ю. Тимошенко відзначила, що саме в цей день утворюється сила, яка має за мету очистити все те погане, що назбиралося за останні роки. Вона заявила, що бльок готовий до створення широкої коаліції демократичних сил, зокрема з бльоком О. Мороза і В. Ющенка. Провідник Соціялістичної партії України Олександер Мороз зазначив, що Рада ФНП підтримала ініціятиву Ю. Тимошенко створити один з опозиційних виборчих бльоків під логотипом „ФНП". Також буде створено бльок під умовною назвою „За правду", який представлятимуть народні депутати Тарас Чорновіл або Тарас Стецьків, а також передвиборчий бльок „Україна без Кучми", до якого увійде і партія соціялістів.

Юлія Тимошенко

УНІАН

фото: архів "Свободи"

Китай, Росія: новий договір співпраці

МОСКВА. – Президент Росії Владімір Путин і голова Китайської Народної Республіки Цзян Цземінь підписали у понеділок, 16 липня, в Кремлі „Договір про добросусідство та співпрацю". Дія договору, що містить у собі 25 статтей, охоплює всі сфери двосторонніх взаємин і розрахована на 20 років.

За повідомленням російського телебачення, у розділі нового договору, присвяченому питанням безпеки, Росія і Китай підтверджують зобов'язання не застосовувати першими один проти одного ядерну зброю, а також взаємно не націлювати стратегічні ядерні ракети.

Водночас, як зазначається у Договорі „в разі виникнення загрози агресії проти однієї з цих сторін, Росія та Китай одразу вступають у контакт один з одним з метою усунення загрози". У результататі переговорів підписано також спільну заяву, в якій Москва і Пекін потвердили принципову важливість збереження Договору з Протиракетної оборони (ПРО) від 1972 року в його нинішньому вигляді.

Під час переговорів Цзян Цземіня з президентом Росії В. Путиним обидві сторони ще раз висловили свою незгоду з плянами США створити національну систему протиракетної оборони.

Китай і Росія вбачають у цих плянах порушення умов чинних міжнародних угод. Незважаючи на таку позицію двох країн, секретар Департаменту оборони США Дональд Рамсфелд заявив 16 липня про заплановані подальші випробування системи.

Договір про співпрацю між Росі-

(Закінчення на стор. 7)

Борг України зменшиться в 4 рази

КИЇВ. – 13 липня Паризький клюб кредиторів підписав угоду з урядом України про реструктуризацію частини українського зовнішнього боргу обсягом у 580 млн. дол. Ця угода передбачає реструктуризацію коштів, отриманих Україною згідно з укладеними до 31 грудня 1998 року угодами. Борг складається зі заборгованости з основної суми і платежів з погашення, що мали бути здійснені до 3 вересня 2002 року. Заборгованість України перед офіційними кредиторами України – членами Паризького клюбу кредиторів реструктуризовано на 12 років, протягом яких має бути здійснено 18 однакових за обсягами піврічних платежів. Згідно з укладеною угодою передбачається пільговий період на три роки. Обслуговування боргу перед Паризьким клюбом кредиторів зменшиться з близько 800 млн. дол. до близько 285 млн. дол. після реструктуризації. Паризький клюб було засновано 1956 року як неформальну групу урядів кредиторів основних індустріяльних країн – Франції, Німеччини, Італії, Японії та США. Підписання угоди дає Україні надію реструктуризувати борг перед Туркменістаном у розмірі 270 млн. дол.

Під час переговорів було також ухвалено спеціяльну заяву про те, що борг України за газ перед російським „Ґазпромом" не є „суверенним, тобто не належить Україні". 1.4 млрд. долярів боргу платитиме не Україна з державного бюджету, а ті, котрі набрали борг, тобто Національна акційна компанія „Нафтогаз України". Українська держава не ґарантуватиме його виплату.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Ліквідація банку „Україна“ почалася

КИЇВ. – Правління Національного банку України прийняло постанову про ліквідацію банку „Україна“ з 16 липня. Коштів фонду ґарантування вкладів вистачить для погашення 94 відс. з приблизно 600 млрд, грн. боргів банку перед фізичними особами. З 1.7 млн. вкладників банку 1.6 млн. отримають свої вклади в повному обсязі готівкою. Решта вкладників банку „Україна“ мають вклади понад 500 грн. і вони отримають свої кошти поступово. Виплати вкладникам почнуться через 27 липня.

15 кримчан удостоєні звання „Праведник народів світу“

СИМФЕРОПІЛЬ. – 16 липня у Симферополі 15 кримчан отримали почесне звання „Праведник народів світу“, пам'ятні медалі і Почесні грамоти за врятування в роки Другої світової війни євреїв від знищення фашистами. Нагороди вручила посол держави Ізраїль в Україні Ганна Азарі. У Криму цього почесного звання вже удостоєно 26 осіб, ще сотні справедливих не розшукані. Загалом в Україні понад 1000 осіб удостоєні цього почесного звання.

На українсько-польському кордоні – спільна контроля

КИЇВ. – Україна і Польща 13 липня підписали угоду про спільну контролю на українсько-польському кордоні. Раніше Україна ставила контрольно-пропускні пункти з одного боку кордону, а Польща – з іншого. Подібний документ готується для українсько-молдовського кордону. Запровадження подібного режиму спільної контролі Придністровською Республікою не передбачається, але стане можливою після того, як уряд Молдови вреґулює свої відносини з Придністров'ям, яке має власний митний режим.

Парлямент Молдови ратифікував договір про кордон з Україною

КИЇВ. – Парлямент Молдови ратифікував 12 липня Договір про державний кордон між Молдовою та Україною. Раніше парлямент відмовлявся ратифікувати договір через незгоду з приводу статті, згідно з якою 7-кілометрова ділянка української автотраси Одеса – Рені, що проходить по території Молдови, передавалася Україні в обмін на визнання нею власністю Молдови санаторію на Чорноморському узбережжі і 100-метрового виходу до Дунаю. 10 липня прем'єр-міністри двох країн підписали у Києві додаток до договору, що відповідає республіканським і міжнародним нормам.

Обговорили стан українсько-російських взаємин

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма і міністер закордонних справ Росії Ігор Іванов, який перебував в Україні з робочою візитою, обговорили 12 липня стан українсько-російських взаємин. І. Іванов повідомив про підготування майбутніх зустрічей на вищому рівні: 25 липня у Вітебську відбудеться зустріч президентів України, Росії і Білорусі, 1-3 серпня в Сочі – зустріч президентів України і Росії в рамках неформальної зустрічі глав держав СНД, а також зустріч президентів України і Росії в рамках приїзду В.Путіна до Києва з нагоди святкування 10-ої річниці Незалежности України.

Закінчилося навчання „Сі Бріз-2001“

ОДЕСА. – Заступник міністра оборони, командувач Військово-морських сил (ВМС) України адмірал Михайло Єжель на прес-конференції 14 липня, з нагоди закінчення міжнародного навчання „Сі Бріз-2001“, сказав, що навчання виявило прагнення представників 13 країн світу спільно вирішувати завдання миротворчого характеру. Адмірал повідомив, що українські ВМС традиційно беруть участь у міжнародних маневрах „Сі Бріз“, „Кооператив партнер“, „Чорноморське партнерство“, „Бріз“, „Фарватер миру“. У вересні в Чорному морі має відбутися навчання ВМС України і Росії „Фарватер миру - 2001“, на осінь заплановане перше навчання оперативного з'єднання „Сили Чорного моря“, до складу якого увійдуть кораблі усіх чорноморських країн. У навчанні „Сі Бріз-2001“ взяли участь близько 1,5 тис. чоловік, зокрема близько 400 морських піхотинців. До маневрів залучались 9 кораблів України, США і Туреччини, а також військовослужбовці Болгарії, Великої Британії, Греції, Грузії, Італії, Канади, Голляндії, Німеччини, Росії і Румунії.

Вид на бані відновленого Успенського Собору Свято-Успенської Києво-Печерської Лаври. Зведений у 1051 році, Успенський Собор був знищений у листопаді 1941 році, під час окупації Києва німецькими військами. Реконструкція собору була закінчена в 1999 році. 28 серпня 2001 року буде відзначатися 950-ліття Києво-Печерської Лаври. У дні святкування Патріярх Московський і всієї Росії Алєксій II має намір відвідати Київ. Про це повідомив Надзвичайний і Повноважний посол Росії в Україні Віктор Черномирдін 16 липня під час протокольної зустрічі з Київським міським головою Олександром Омельченком.

Фото УНІАН

Нова версія у справі Г. Ґонґадзе

КИЇВ. – Несподіваного і суперечливого спрямування набула 14 липня справа Г. Ґонґадзе. Генеральний прокурор М. Потебенько спростував останню версію міністерства внутрішніх справ про причетність до вбивства журналіста двох чи то бандитів чи наркоманів. Він заявив, що в цій справі крапки ще не поставлено. „Питання стоїть про виконавців“, – сказав М. Потебенько. Невідомо, чи слідство вже знає замовників злочину, і залишилось тільки знайти виконавців. Незрозуміло також, чому М. Потебенько не спростував леґенду про двох наркоманів, яка два місяці вважалася провідною офіційною версією слідства.

Київ - одне з найдорожчих міст у світі

КИЇВ. – У цьому році Київ вперше увійшов до списку найдорожчих міст світу. Згідно зі шороку здійснюваним компанією „William M. Mercer“ дослідженням вартости життя в 2001 році Київ зайняв 21 позицію в переліку найдорожчих для життя міст світу. Минулого року Київ займав лише 47 місце за рівнем життя. Виявляється, що вартість життя у Києві можна порівняти з Чикаґо, який випередив столицю України лише на одну позицію. Найдорожче місто світу, як і раніше – Токіо, на друге місце вперше вийшла Москва, на третьому стабільно ось вже другий рік – Гонконг. Санкт-Петербург цього року зайняв 7 позицію, обігнавши на одну позицію Нью-Йорк. Дослідження проводилося з 144 містах світу, воно складається майже з 200 пунктів в кожному місті, включаючи ціну на житло, харчі, одяг, транспорт і розваги. Компанія приводить порівняння вартости горнятка кави, квитків у кіно, ціни на гамбурґер, щоденну газету, проживання в готелі і плати за няню у Москві, Нью-Йорку, Токіо та Мехіко. Ці дані використовуються для допомоги міжнародним компаніям для визначення компенсації виїзним працівникам. Дослідження показало, що в світі спостерігається поступове зменшення різниці між життям в дорогих містах.

На Одещині зійшли з рейок вагони пасажирського потягу

КИЇВ. – 14 липня, о год. 12:40, у Комінтернівському районі Одеської області зійшли з колії 7 хвостових спальних вагонів пасажирського поїзду „Москва – Одеса“ Московської залізниці. Першу медичну допомогу отримали 54 особи, з яких 24 - госпіталізовано. Інших пасажирів пересаджено в інші вагони цього ж поїзду, який вирушив в Одесу. Попередньою причиною аварії вважається пошкодження опорного візка останнього вагону. В потязі було 274 пасажири, у пошкоджених вагонах – 113.

За повідомленнями інфомаційних аґентств

Заява Віктора Ющенка

Дорогі співвітчизники!

Україна потребує широкого об'єднання демократичних патріотичних сил, здатного виправдати сподівання та довіру наших громадян. У результаті інтенсивних консультацій і переговорів з широким колом однодумців, партнерів та союзників ми дійшли згоди щодо принципів і шляхів формування політичної сили, побудованої на ідеї консолідації. Сьогодні ми розпочинаємо формування виборчого бльоку "Наша Україна".

Наше завдання – утворити реалістичне, відповідальне перед народом об'єднання, здатне змінити життя мільйонів українців на краще. Наша мета – побудувати державу, яка справді належить народові, виконує його волю, захищає його інтереси. Я хочу, щоб кожен громадянин міг з гордістю сказати: так, це моя держава, це – моя Україна! Досягти цього можна тільки разом. Ми збудуємо країну, в якій знайдеться гідне місце кожній чесній людині. Наші подальші дії:

– підписання спільної декларації об'єднання;

– проведення загальноукраїнського форуму, де буде обговорено і прийнято програму дій;

– формування єдиного виборчого списку бльоку, який здобуде перемогу на парляментських виборах.

Політика об'єднання буде відкритою, моральною, відповідальною перед Богом та людьми. Вона гарантуватиме кожному справедливість і рівність перед законом, захист власности та праці. Така політика поверне людям національну гідність і довіру до влади. Ми відстоюємо право на Україну для кожного громадянина. Це – право жити і бути щасливими на нашій і своїй землі. Ми відкриті для співпраці з усіма партіями, громадськими організаціями, громадянами, котрі поділяють наші принципи і готові чесно та самовіддано працювати разом в ім'я нашої України.

Київ, 16 липня 2001 року

Створено нові єпархії УГКЦ

ЛЬВІВ. – Від 1 до 5 липня у старовинному місті князя Лева відбувся Синод єпископів Української Греко-Католицької Церкви, в якому взяв участь 31 єпископ з Европи, Північної та Південної Америки і Австралії. Його розпочато Архиєрейською Літургією 1 липня в архикатедральному Соборі.

Вранці 2 липня відправлено Службу Божу, якою відкрито засідання Синоду єпископів УГКЦ. Учасників привітав Архиєпископ Микола Етерович, Апостольський нунцій в Україні. Блаженіший Верховний Архиєпископ УГКЦ і кардинал Любомир Гузар подав до загального відома, що Синод єпископів УГКЦ створив два нові екзархати (адміністративні реґіони) у східній частині України – Донецький і Одесько-Кримський. Ці нові екзархати виокремлено з території Києво-Вишгородського екзархату, створеного 1996 року. Їхніх екзархів покищо не названо.

Крім того, Синод видав листа до вірних, у якому підкреслюється тривалу вартість візити до України Папи Івана Павла II.

Блаженіший Любомир Гузар подякував Владиці Юліянові Ґбурові, співголові Церковного Комітету для підготовки приїзду Святішого отця Івана Павла II в Україну 23-27 червня 2001 року, отцеві Богданові Праху, голові Координаційної комісії цього комітету, та отцеві Романові Кравчикові, економові Львівської Архиєпархії, й усім співпрацівникам за успішно проведену пастирську візиту Папи Івана Павла II до України.

„Це був рік Божих ласк для нашої Церкви" – заявив Блаженніший Архиєпископ Любомир Гузар – „ ми мали честь вітати Папу Івана Павла II в Україні. Під час візити Папи Івана Павла II 28 наших вірних, велика кількість з них загинуло за віру християнську мучиницькою смертю в минулому сторіччі, були проголошені блаженними".

ЛБА

Напередодні 10-ліття: аварія на майдані Незалежности

КИЇВ. – 12 липня, близько 1-ої години по полудні, на майдані Незалежности в Києві, де ведеться маштабна реконструкція, стався обвал. Він утворився після зсуву багатотонної плити на розі біля Головної пошти, на місці, де раніше стояв пам'ятник Архангелові Михаїлові. Одна особа, яка опинилася під обвалом, вибралася сама без очевидних пошкоджень і відмовилася від медичної допомоги. Другу витягли рятівники, її забрала „швидка допомога" з переломом ніг. Фахівці, які працюють на місці пригоди, схильні твердити, що, „під плитою, що обвалилася, людей більше немає". У головному управлінні контролі за благоустроєм міста також заявили, що, за їхніми відомостями, загиблих унаслідок обвалу немає.

За словами керівника прес-центру Міністерства з надзвичайних ситуацій Ігоря Кроля, на момент обвалу в районі трагедії було близько п'яти осіб. Самі будівельники повідомили, що під завалом залишилося від двох до чотирьох осіб. До завершення підняття основи демонтованого пам'ятника посадник Києва О. Омельченко від коментарів відмовився, посилаючись на те, що спочатку потрібно врятувати людей, якщо вони є під завалом.

Прокурор Києва Юрій Гайсинський на місці аварії сказав учора, що результати опитування робітників свідчать, що під плитою вже нікого немає. Він також висловив думку, що не треба поєднувати випадок зі надшвидкими темпами реконструкції. „Будь-яке, навіть мале будівництво, є ризикованим видом діяльности і не застраховане від таких трагедій" – заявив Ю. Гайсинський. Тим часом, роботи з реконструкції майдану Незалежности найближчими днями не будуть припинені. Однак, попри запевнення посадових осіб, важко позбутися припущення, що однією з причин обвалу стали „ударні темпи", якими йде будівництво.

Наталя Мельник,
газета „День"

КИЇВ. – Аварія на Майдані Незалежности сталася внаслідок зсуву основи пам'ятника Архангелові Михаїлові вагою 70 тонн. З-під завалу викопано двох чоловіків, один з яких не постраждав, а другий – Олександер Ягоденко отримав перелом ноги і був перевезений до Київської міської лікарні ч. 17. Загрози його життю немає. Голова правління акційного товариства „Київметробуд" Володимир Петренко відвідав потерпілого, мав з ним розмову. Під час аварії до легенів потерпілого потрапила велика кількість пилу та піску. Процедура очищення легенів триватиме 1-2 доби. Після зсуву ґрунту під фундаментною плитою, на якій раніше стояла скульптура Михаїла Архистратига, не вдалося підняти плиту пам'ятника – 80-тонний кран не впорався з вагою плити.

23 серпня – напередодні Дня Незалежности України – відбудеться офіційне відкриття реконструйованого майдану Незалежности і 62-метрової статуї – символу України жінки-слов'янки.

УНІАН

Рятувальники роблять невдалу спробу підняти 80-тонним краном фундаментну плиту пам'ятника архистратигові Михаїлові на майдані Незалежности в центрі Києва. Вночі плита була роздрібнена, під нею нікого не знайшли.

Фото УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

Випробування системи протиракетної оборони було успішним

ВАШІНҐТОН. – США мають намір провести протягом найближчих п'яти років близько 20 випробувань в рамках створення нової системи протиракетної оборони. Про це заявив на прес-конференції у Вашінґтоні секретар Департаменту оборони США Доналд Рамсфелд. Він зазначив, що головну загрозу Сполученим Штатам становлять не тисячі російських ядерних боєголовок, а невелика кількість ракет, що мають на озброєнні „країни-ізгої". Д. Рамсфелд зазначив, що кількість країн, які володіють балістичними ракетами, зростає. Днями США успішно провели над Тихим океаном перше випробування на знищення балістичної ракети.

Атомний човен „Курськ" безпечний до підняття

МОСКВА. – Повернувшися в понеділок, 16 липня, з району загибелі „Курська", фахівці вважають, що атомний човен готовий до підняття з дна Баренцевого моря.Такий висновок було зроблено після тривалої перевірки атомоходу на міцність. Група з чотирьох учених Геленджикського науково-дослідницького проєктного інституту „Океангеофізика" працювали в Баренцевому морі впродовж 9 днів. Вони обстежили крейсер за допомогою створеного в інституті телекерованого підводного апарату РТМ-500. Це єдиний у Росії прилад, який методою кольорової кінознімки виявляє ушкоджені ділянки на корпусі об'єкту. Фахівець НДІ Андрій Тарасенко, повідомив, що „човен лежить на глибині 100 метрів, корпус його практично не замулився, він не ввійшов у ґрунт, і в цілому гідрогеологічна обстановка навколо атомоходу нормальна". Тим часом, у вівторок, 17 липня, стало відомо, що водолази розпочнуть роботи на корпусі „Курська" 19 липня.

Безслідне зникнення молодої практикантки у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. – Зникнення без жодного сліду Чандри Леві, 24-річної практикантки у Федеральному уряді стало б однією з рутинних справ, якби не її інтимне знайомство з 53-річним конґресменом Ґері Конділтом з Каліфорнії. Саме те знайомство й спонукало засоби масової інформації зацікавитися її безслідним зникненням, особливо після того, як конґресмен став уперто заперечувати свій інтимний зв'язок з Чандрою. Доперва 6 липня, на третіх зізнаннях у поліції він визнав свої близькі взаємини з Ч. Леві. Останній раз молоду практикантку бачили 30 квітня, коли вона анулювала своє членство у клюбі здоров'я. З того часу міцевій поліції не вдалося натрапити на будь-який її слід. Рідні Ч. Леві вірять, що з помешкання вона зникла зі знаною їй особою, залишаючи підручну торбинку з виказками, грішми та кредитними картками. Чарлс Рамзей, шеф Вашінґтонської поліції, каже, що слідчі не вірять, щоб Ч. Леві так безслідно дала себе вивести з мешкання будь-якій незнайомій особі. У розпорядженні слідчих є той єдиний факт, що перед зникненням комп'ютер Ч. Леві працював до год. 1:00 по полудні 1 травня, програма застигла на плянуванні подорожі та висилці листа електронною поштою батькам. Поліція не має причини думати, що комп'ютером дівчини користувався хтось інший. Тим часом сотні поліцейських службовців перевіряють парки і безлюдні місця у Вашінґтоні та околиці.

У Кремля інше ставлення до Папи, аніж в РПЦ

МОСКВА. – В інтерв'ю провідній італійській газеті „Corriere della Sera" у вівторок, 17 липня, президент Росії Владімір Путин високо оцінив ролю Папи Івана Павла II в сучасному світі та висловив сподівання на замирення між католиками та православними. В. Путин сказав, що був би дуже щасливим, якби стосунки між російським православ'ям та святим престолом розвивалися позитивно, відкриваючи нові обрії. Оглядачі зазначають, що тональність висловлювань В. Путіна різко розходиться зі заявами Патріярха Російської Православної церкви Алєксія II, який гостро критикував недавню візиту Папи до України. Президент Путин, навпаки, похвалив Івана Павла II за візити, здійснені до країн з переважно православними віруючими. Папа відвідав Україну наприкінці минулого місяця.

У „чорні списки" занесено Росію

ВАШІНҐТОН. – Державний департамент США 13 липня вписав Росію у ще два „чорні списки" включаючи її до країн, які не роблять достатніх заходів у поборюванні нелеґальної іміґрації. Крім того, Росія знаходиться у списку серед 20 країн, які не є активними у поборюванні „ сучасних форм невільництва" включно з торгівлею жінками та проституцією.

Рада Европи засудила Росію стосовно Чечні

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – Рада Европи різко засудила у понеділок, 16 липня, Росію за порушення прав людини у Чечні та закликала провідників світового співтовариства натиснути на президента Росії Владіміра Путіна, щоб припинити беззаконня. У заяві голови Ради Европи лорда Рассела Джонстона йдеться про неприйняття дій Росії та наголошується, що вона порушує головні принципи організації. „Протягом останніх тижнів, – йдеться у документі – ситуація з правами людини в Чечні значно погіршилась, і, поза всяким сумнівом, відповідальними за це є російські військові". За словами Р. Джонстона, російська влада проявляє абсолютну відсутність бажання розслідувати злочини у Чечні. Відмовляючись притягти винних до суду, Росія грубо порушує свої зобов'язання – і як член Ради Европи, і як країна, яка підписала низку міжнародних конвенцій, – наголошується у заяві.

У Москві затримано Єпископа Славомира Мікловша

БЄЛҐРАД, Югославія. – Представники Греко-Католицької Церкви у Югославії не мають жодних даних про долю свого єпископа, якого затримано у Москві. Владику Славомира Мікловша затримано 10 липня на московському летовищі Шереметьєво зі звинуваченням, що не деклярував п'ять тисяч долярів та певну кількість німецьких марок. Про це повідомляє бєлградська преса, не наводячи подробиць. Один греко-католицький священик, який не бажав бути названим, заявив , що владика Славомир ще перебуває під арештом. Резиденція владики знаходиться у Хорватії, а до його єпархії належить 20 тисяч русинів і українців у Сербії. Невідомо, в якій справі Владика Славомир їхав до Росії.

„Філіп Моріс": куріння вигідне чеській економіці

ПРАГА, Чехія. – Компанія „Філіп Моріс" - найбільший виробник сигарет у світі - заявила урядові Чеської Республіки, що мати населення, яке курить тютюн, вигідно з огляду на економіку. У дослідженні, замовленому компанією, сказано, що пов'язані з курінням тютюну смерті заощадили чеському урядові майже сто сорок сім мільйонів долярів лише 1999 року. Ці обчислення враховували гроші, які було б витрачено на охорону здоров'я і пенсії, якби ті, хто помер, вижили. „Філіп Моріс" провела дослідження у відповідь на скарги чеських політиків, що куріння є тягарем для економіки країни. Групи, які борються з курінням, розкритикували це дослідження, але речник „Філіп Моріс" заявив, що компанія не намагалась створити враження, що пов'язані з курінням захворювання якимось чином корисні. „Філіп Моріс" не заперечує, що куріння несе смерть.

За матеріялами засобів масової інформації

Державний департамент США видав першу щорічну доповідь про торгівлю людьми

КИЇВ. – Державний департамент США випустив першу щорічну доповідь про незаконну торгівлю людьми, що подає відомості, про торгівлю людьми в різних країнах та про те, як уряди цих країн поборюють таке явище.

Здається неймовірним, щоб у XXI столітті торгували людьми. „А все ж це правда", – сказав 12 липня Державний секретар США Колін Павелл на зустрічі з пресою у Вашінґтоні з нагоди оприлюднення доповіді. Він зазначив, що доповідь служитиме основою для подальших міжнародних дій проти „сучасного рабства".

Доповідь розглядає діяльність, пов'язану з торгівлею людьми, у 82 країнах, включно з Україною. За її оцінками, близько 700 тисяч осіб у світі щорічно стають жертвами такої торгівлі. Доповідь було складено відповідно до вимоги „Акту про жертви насильства та їхній захист", ухваленого Конгресом минулого року. Повний текст доповіді вміщений у розділі „Ґльобальні проблеми" веб-сайту Державного департаменту США за адресою: usinfo.state.gov/topi-cal/global/traffic.

На підставі висновків доповіді США вступить у переговори з іншими державами і спонукатиме їх до вжиття заходів, визначених „Актом про торгівлю людьми" 2000 року як мінімальні стандарти для ліквідації торгівлі людьми.

Україна згадується у доповіді як потужне джерело та транзитна країна для вивезення за кордон, в основному до Центральної та Західньої Европи, США, Близького Сходу, жінок та дівчат для сексуальної експлуатації.

Три роки тому парламент України вніс поправки до карного кодексу, які визначили, що торгівля людьми є злочином, котрий карається позбавленням волі до 8 років. Оновлені статті стосовно торгівлі людьми включені до нового кримінального кодексу, ухваленого в квітні. Україна також запровадила спеціяльні програми боротьби з торгівлею жінками.

Посольство США у Києві тісно співпрацює з урядом України у питаннях боротьби з торгівлею людьми, починаючи з 1998 року. Найбільша діяльність зосереджується на запобіганні цьому явищі, захисті та допомозі українським громадянам, які становлять групу ризику, та на переслідуванні торгівців людьми.

Минулого року у Києві спільно США та Україною було проведено регіональний семінар правоохоронних органів проти торгівлі жінками та дітьми. Він зібрав працівників правоохоронних органів, міжнародних організацій та представників неурядових організацій з багатьох країн для обговорення проблеми торгівлі людьми та випрацювання пляну дій для боротьби з нею.

Передбачається створення у різних реґіонах України семи центрів з запобігання торгівлі людьми, що надають цілодобові „гарячі лінії", медичні поради, конфіденційну психологічну допомогу, правову підтримку та перевишкіл для працевлаштування.

Розгорнуту інформацію про програми з цієї проблеми, включаючи відповідні телефонні номери, вміщено на веб-сайтах: www.win-rock.org.ua та www.usaid.kiev.ua

Посольство США в Україні

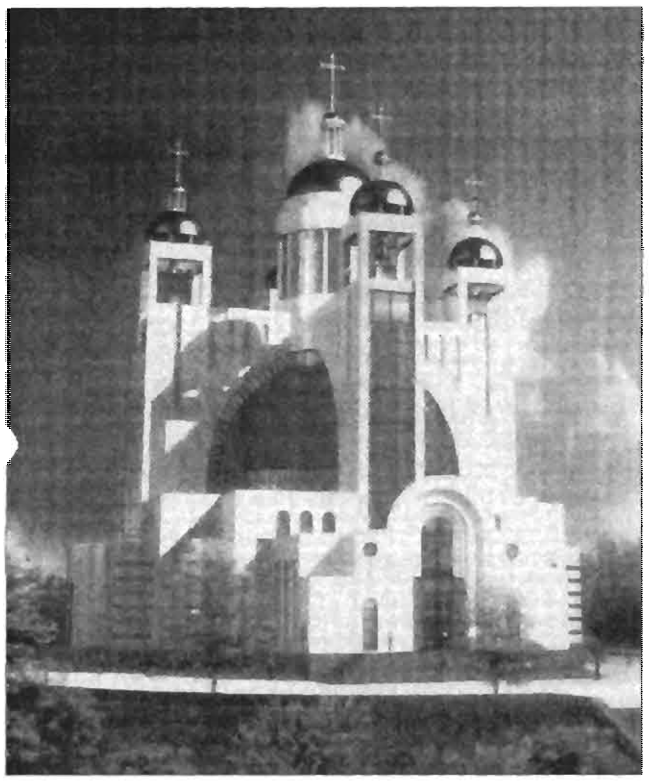
Україна в ООН

„Україна здійснює відповідальну політику в галузі торгівлі озброєннями та забезпечує ефективну державну контролю за експортом зброї", заявив 10 липня на пленарному засіданні Конференції ООН з проблеми незаконної торгівлі стрілецькою зброєю та легкими озброєннями перший заступник секретаря Ради національної безпеки і оборони Леонід Рожен, який очолює делеґацію України. Він підкреслив важливість координації зусиль держав під еґідою ООН у боротьбі з нелеґальним обігом озброєнь.

Передбачається, що конференція ухвалить програму дій щодо викорінення незаконної торгівлі зброєю.

Постійне представництво України при ООН

Катедральний собор УГКЦ буде серед окрас Києва

Проєкт катедрального собору УГКЦ в Києві.

Це знакова подія – у перший рік XXI століття в столиці України посвячено хрест та ділянку під будову майбутньої катедри Української Греко-Католицької Церкви – собору Воскресіння Христового та резиденції.

З побудовою цього собору духовний центр греко-католиків переміститься із Святоюрської гори у Львові на широкі простори лівого берега Дніпра. На площі, оточеній новобудовами столиці, здійметься до неба п'ятьма золотими банями собор Воскресіння Христового.

На жаль, дотепер греко-католики у Києві мають лише дві маленькі церковці – обидві на честь святого о. Миколая. У другій половині нинішнього року відчинить двері, поблизу Львівської площі в центрі Києва, Василіянський монастир, а в ньому – церква св. Василія Великого, модерної архітектури.

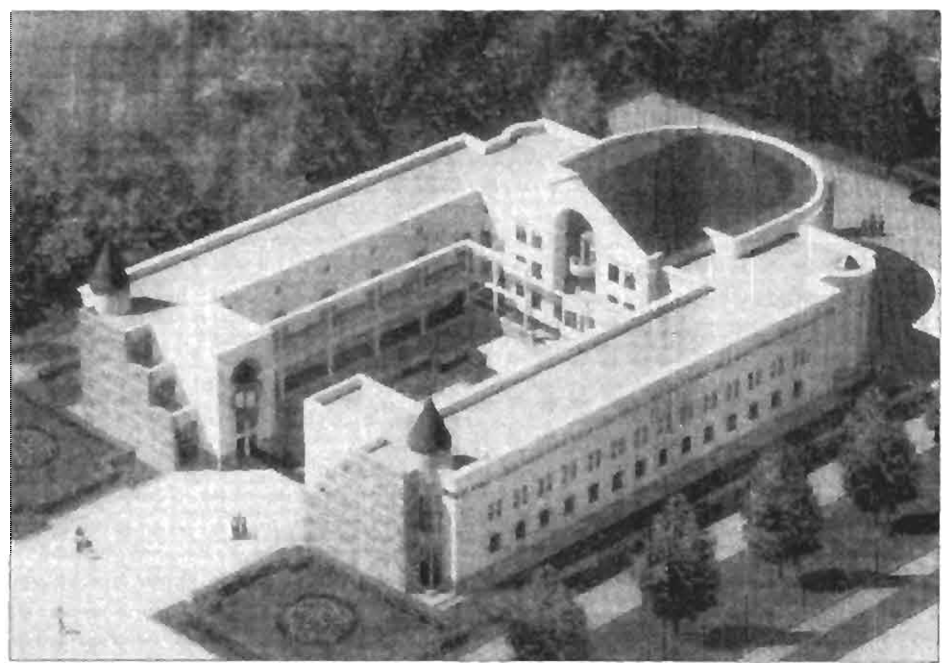
Тому побудова в наступні роки величного греко-католицького собору в Києві (довжина собору становитиме 59 метрів, ширина 49 метрів) якісно змінить представництво греко-католиків у релігійно-конфесійній панорамі тримільйонного Києва. Вражає і висота храму – 61 метр від підлоги до надбанного хреста. Це на 6 метрів вище за знаменитий собор св. Софії в Константинополі, який має висоту 55 метрів. Спроєктував майбутню столичну греко-католицьку катедру відомий київський архітектор Микола Левчук з помічниками – знавцями храмової архітектури давньої Візантії, країн Заходу і України. За українською традицією, храм матиме клясичні форми хрестовокупольної східньої церкви, в якій будуть перехрещуватися головна нава з трансептом. На перехрестям вгорі на великій висоті піднесеться головна баня, а по чотирьох сторонах будуть ще чотири менших.

На чин освячення хреста та місця побудови собору 13 травня прийшло кілька тисяч киян і гостей, не тільки греко-католиків, але й православних з Київського Патріярхату й Автокефальної Церкви, римо-католиків, протестантів. Перед чином освячення у Микільській церкві Києва, на Аскольдовій Могилі, Патріярх УГКЦ Любомир відслужив Божественну Літургію з Молебнем. Йому співслужили Екзарх Києво-Вишгородської екзархії УГКЦ Єпископ Василій, Апостольський нунцій Архиєпископ Микола Етерович та інші єпископи з різних єпархій в Україні, священики, диякони. Співав високопрофесійний хор Микільської церкви – один з кращих церковних хорів столиці.

Чин освячення провів Блаженніший Любомир разом з єпископами і священиками. Господар, що приймав у Києві високих гостей, Єпископ-Екзарх Василій, привітавши присутніх, підкреслив, що храм споруджується не тільки для католиків українсько-візантійського обряду, але для всіх людей, всіх християн, для їхньої духовної опіки, рівно ж і для тих, хто ще не знає дороги до Бога, щоб приєднатися до вірного Христового стада і знайти собі вічне спасіння. Патріярх Любомир також подякував владі столиці, міському голові Олександрові Омельченкові – за турботи про храмобудівництво, архітекторові Миколі Левчуку – за вдалий проєкт собору.

Після чину посвячення в готелі Національному відбулося прийняття гостей. Спорудження собору потребуватиме значної фінансової підтримки світової греко-католицької спільноти, тому Києво-Вишгородська Екзархія розраховує на щедрість усіх, кому дорогий цей храм.

Канцелярія Києво-Вишгородської Екзархії УГКЦ

Проєкт резиденції УГКЦ в Києві.

Свята Літургія у церкві св. Миколая на Аскольдовій Могилі з нагоди посвячення місця під будову собору Української Греко-Католицької Церкви. Святу Літургію очолює Блаженніший Любомир, Глава Української Греко-Католицької Церкви. Фото: І. Федак.

Чому гинуть журналісти?

Щоразу, коли у світі відбуваються екстремальні події, людство розгортає газети і журнали, вмикає радіоприймачі і телевізори в пошуку останніх новин безпосередньо з місця подій. І мало хто замислюється над тим, що ці новини – описи, світлини, плівкові записи – часто-густо добуваються з великим ризиком для журналістів, нерідко ціною їхнього життя. Вочевидь, кожна професія має свій ступінь ризику, тому журналістика не становить винятку, але усе ж репортери, на жаль, гинуть не рідше, ніж летуни, шахтарі чи водії. Куля стрільця на війні, бомба терориста чи вогонь пожежі вражають без огляду на професії, тому їх жертвами стають журналісти, які йдуть поруч з вояками, поліцейськими чи пожежниками.

Останнім часом світ з тривогою зауважив, що журналісти надто часто гинуть в Україні, де немає війни, не палають пожежі, а населення не хизується вогнепальною зброєю. У чому ж причина біди? Відповіді на це запитання шукають Генеральна асмблея ОСБЕ, Рада Европи, незалежна організація „Репортери без кордонів", Американський комітет на захист журналістів, ряд інших правозахисних об'єднань. Вже опубліковані резолюції, звернення, інші висновки цих досліджень. В цілому вони зводяться до того, що Україна, проголошуючи шлях до демократії, надто мало зробила для того, щоб прокладати його трасою, визначеною законами, їх неухильним виконанням, а також утвердженням у суспільстві правильного розуміння ролі засобів масової інформації як „четвертої влади", котра має у державі найбільше представництво – багатомільйонну читацьку авдиторію.

Що ж діється в Україні? Розпад кожної імперії пов'язаний з послабленням законности, чим завжди поспішають скористатися ласі до збагачення і спритні до дії особи та групи. Україна не стала винятком. Звичайні хитруни закладали численні довірчі товариства на засадах сумновідомих „пірамід" і збирали з населення грошове жниво. Ділки вищого рангу виходили на рівні менш помітні для загалу, але маштабніші за розмахом шляхи збагачення. Це була торгівля енергоресурсами, продаж залишеної колишнім військом зброї, так звана „прихватизація" промислових та інших підприємств і т. п. Так утворилася нова кляса новозбагачених магнатів. Не є таємницею, що до неї ввійшли представники вищих верств комуністично-комсомольської номенклятури, які мали легший доступ до влади і ринку.

При слабкості українського судівництва єдиною силою, яка могла протистояти руйнівній для молодої держави діяльности олігархів, стали засоби масової інформації. Але й вони не були силою, бо тільки окремі видання або журналісти мали сміливість подавати свій незалежний голос. Олігархи спрямували проти них судовий тиск. Проте вони не залякали незалежних журналістів, котрі продовжували писати про необхідність реформ, викриваючи численні зловживання новозбагачених і можновладців. Тоді останні вдалися до вбивств на замовлення, фізичних знущань.

Оскільки в нинішньому керівництві держави і її областей опинилося надто багато осіб, на сумлінні яких є ті чи інші порушення законности або моралі, свавілля проти журналістів в більшості випадків залишається безкарним. Так, в Україні триває невидимий двобій, у якому газети, радіо і телебачення протистоять силам, які творять безлад і використовують сприятливі обставини для збагачення. Двобій надто нерівний, тому що журналісти виступають привселюдно, а їхні супротивники завдають підступних ударів. На захист журналістів має стати не тільки українська діяспора і світова громадськість, а й законодавча і виконавча влада України, її судівництво і правоохоронні служби. Журналісти йдуть в авангарді суспільства. Вони – необхідний і визначальний елемент демократії.

Уточнюємо заголовок

Заголовок редакційної статті у попередньому числі „Свободи" (ч. 28 з 13 липня) слід читати: „17 липня 1944 року. Броди..." (а не 1943-го). У тексті статті, в останньому уступі, правильно подано, що на цей рік припадає 57-ма річниця битви під Бродами. – **Ред.**

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор —Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"	
Адміністратор Володимир Гончарик	(973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень	
Марійка Осціславська	(973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола	(973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про віру і шовінізм

Невдовзі буде вже місяць від часу, коли наша батьківщина переживала незабутні дні відвідин Папи Івана Павла II, а враження, думки та описи пережитого не сходять із сторінок нашої преси та із розмов і розповідей. Розуміється, при тому є різні настанови та по-різному розмальовують картини пережитого, залежно хто і як.

Переглядаючи усі ці звідомлення преси, мимоволі ставимо собі запитання: скільки у них справжніх подій, а передусім скільки із того відповідає дійсності, а скільки є дещо „прикрашеним" описом подій, залежно від того, хто і для кого їх описував? І тут саме впадає нам у вічі реакція тих, що описують, як і реакція тих, що переживали ці надзвичайні дні таки живцем. Як дуже дається відчути настанова великої кількости людей, передусім із т. зв. „офіційних" кіл.

Саме у цій настанові можемо різко бачити, що тут не йшлося про різницю у вірі поодиноких громадян України, а віддзеркалювався завзятий шовінізм російських чи зросійщених верств народу, які у візиті Папи в Україну і також у відвідинах Папи Івана Павла II українцями бачили небезпеку пропаґанди і висунення українського питання на передове місце не лише в самій Україні, але навіть у світі.

Цю різницю ми добре відчуваємо, читаючи деякі враження-репортажі із тих славних днів, а передусім із порівняння поміж реакцією столиці України, де спершу ступила нога Папи Івана Павла II, із настроями Львова, де так славно та величаво закінчилася гостина високого гостя.

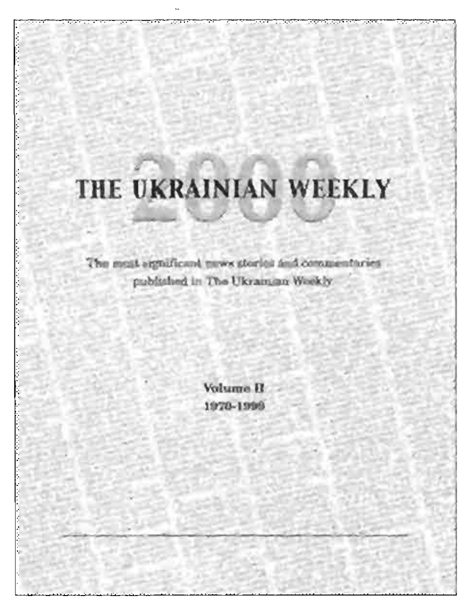
Багато з того, що коїлося у цих пропам'ятних днях у Києві було спрямоване на те, щоб зменшити велич цієї візити, щоб перейти над нею до порядку денного. Брак вихідних днів для державних та інших працівників у Києві, в порівнянні із двома такими у Львові, призначення на дні відвідин Папи шкільних іспитів, гостра та ворожа постава міліції у відношенні до тих, що бажали в'їхати до Києва, попередні новини про Достойного Гостя у засобах масової інформації у дуже скромних формах – все це вказувало не на приховану нехіть православного населення, але наявний тиск шовіністичних кіл, із вказівками з Москви, таки чисто політичного характеру. Саме в цих стремліннях зменшити якомога силу відвідин в Україні Папи Павла Івана II бачимо не ворожість українців православної чи іншої, як католицька, віри, а російський шовінізм, який старається на кожному кроці витиснути своє тавро в Україні та показати світові, що Україна не має шансу як самостійна, незалежна держава.

Шкода, що знайшлися в Україні безкритичні члени не-католицьких віровизнань, які пішли на шовіністичну вудку „старшого брата". В загальному, однак, наші православні брати відповідали на відвідини католицького Папи Павла Івана II гідно, спокійно і як належить у толерантності віри. Це можна було завважити у заявах, статтях чи розмовах. А ми мусимо залишитися в переконанні, що віра стоїть вище від шовінізму та завжди його переборе.

О-КА

Новий збірник „Українського тижневика"

Другий том „Український Тижневик–2000" вже вийшов із друку. Він охоплює події 1970–1999 років – задається, найбільш буревійних та повних глибокого змісту років, закінчення XX століття.

З неприхованою цікавістю переглядаємо цей збірник, в якому редактори англомовного „Українського Тижневика" вмістили стільки цікавого матеріялу та стільки незабутніх подій із нашої історії останніх трьох десятиліть щойно проминулого століття.

Були ці роки особливо вагомі та вже такими залишаться в нашій історії. Але щойно побачивши їх зібраними в одному томі, бачимо, скільки довелося нашій батьківщині та її мешканцям пережити за 1970–1999 роки та скільки із того заторкнуло українську спільноту, розсипану по вільному світі. Короткі статті зі сімдесятих-вісімдесятих років пригадують масові протести заморських українців проти арешту Валентина Мороза. Тут і інформації про інших членів Руху спротиву, тих, що померли, і тих, що дісталися до США. А там можемо знову відсвіжити собі події із Чорнобильського атомного вибуху і його наслідки дослівно у цілому світі.

І так ідуть події за подіями, рік за роком. Зібрані в цій неоціненній для майбутніх істориків та журналістів книжці, вони дають короткий безсторонній перегляд всього, що торкається українського життя на батьківщині та в діяспорі, у ясному стилі, так питоменному для „Українського Тижневика".

Цей другий збірник – це гідне продовження першого, і залишиться неоціненним джерелом інформацій для усіх, кого цікавлять події, зв'язані із Україною із останніх десятиріч. Особливо цінне це видання для молодого покоління українців, які бажають пізнати історію своєї батьківщини, а які вже мають труднощі з українською мовою.

Збірник можна замовляти в адміністрації „Українського Тижневика". (2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, N.J. 07054), пересилаючи 15 ам. дол.

О. К.

III Всесвітній форум українців: нова форма чи новий зміст?

З кожним новим світовим форумом українців пов'язувалися нові надії. Перший з них відбувся у серпні 1992 року, в умовах загальної ейфорії, спричиненої новопосталою державною незалежністю України. Другий – у серпні 1997-го, вже коли радість від цієї ґльобальної зустрічі українства була затьмарена соціяльно-економічними і політичними негараздами в Україні. Тому на теперішній, третій форум, усі небайдужі до долі України люди покладають особливу надію.

На цей раз представників світового українства набагато більше хвилює не форма, а зміст цієї акції. Тобто усі ми пов'язуємо з нею не лише ювілейні урочистості, але ще у більшій мірі і передусім з'ясування причин занадто повільного поступу України в соціяльно-економічній ділянці, у культурному і духовному відродженні, взагалі в утвердженні державної незалежности.

В сенсі цього з'ясування, задовго до III Форуму багато громадсько-культурних і політичних об'єднань західної і східної українських діяспор, а також окремі особи висловлювали різні конструктивні пропозиції, втілення яких зробило б цей форум ефективнішим, аніж попередні. Зокрема „Свобода" ще в минулому році розповіла про цінний проєкт д-ра Осипа Мороза, який створив концепцію проведення не форуму як свята, а світового конґресу українців як сходин, віча на важливу розмову всього інтелекту українства. Цю ідею активно підтримав колишній президент України Леонід Кравчук, який тепер керує культурно-громадським товариством „Інтелект нації". Ось його слова: „Від діяспори надійшла цікава і конкретна пропозиція зробити з конґресу місце не тужіння над загубленою долею, а побудови модерної української нації".

Та походивши по київських урядових столах, проєкт д-ра О. Мороза врешті опинився в руках тих діячів, котрі не дуже зацікавлені в серйозності і конструктивності форуму. Правдоподібно, саме таким наставленнням керується й владна верхівка України. Принаймні таке, а не інше, не краще враження виникає від переданої Радіо „Свобода" інформації 10 липня:

„Президент України Кучма вважає, що необхідно зробити все, щоб Всесвітній форум українців, який відбудеться у серпні цього року, не перетворився на форум, на якому тільки критикують. За словами українського президента, попередні форуми проходили під знаком критики. „Приїжджали з-за кордону, критикували нас, а ми сиділи і слухали. Президент відзначив, що критики – більш ніж досить, „а ось хто б допоміг?". На думку Леоніда Кучми, „нехай представники української діяспори, які приїдуть, у тому числі і досить відомі, наприклад Аскольд Лозинський (США), відзвітують, що вони зробили для України".

Редакція „Свободи" сконтактувалася телефонічно з президентом Світового Конґресу Українців Аскольдом Лозинським і попросила його прокоментувати вище зацитовані слова Президента України. Ось відповідь д-ра Лозинського на прохання „Свободи":

– Я приймаю пропозицію Президента Леоніда Кучми і готовий звітувати про діяльність СКУ, про життя, проблеми і надії світового товариства. Але після свого звіту я попрошу, щоб і Президент України розповів, що доброго він зробив для свого народу, а не лише для своєї особистої влади.

П.Ч.

Наближається особливий серпень

Стрімко наближається особливий для українців серпень – він несе з собою 10-річчя державної незалежности України і присвячений цьому ювілеєві III Всесвітній форум українців.

Плян головних заходів форуму, який відбудеться у Києві 18-20 серпня, затвердив ще в березні Президент Леонід Кучма. Він передбачає цілу низку важливих за змістом і цікавих за формою імпрез – наприклад, Світовий конґрес українських молодіжних організацій, карнавал Свободи, Міжнародний фестиваль дитячої творчости „Наша земля – Україна", різноманітні пленарні засідання, „круглі столи", пресові конференції, книжкові, філателістичні та нумізматичні виставки, презентацію 1-го тому п'ятитомної історії української культури під назвою „Україна: утвердження незалежної держави (1991-2001) та 1-го тому нової серії „Видатні українці минулих епох", виступи найпопулярніших професійних і народних мистецьких одиниць і багато іншого. Зокрема працюватимуть секції: молодіжна, культорологічна, освітньо-виховна, науково-технологічна, інформаційно-видавнича, економічна, медично-екологічна та з проблем сім'ї й материнства, правнича і політологічна. Серед провідних тем „круглих столів" – „державницький чин української еміґрації у XX сторіччі", „Перспективи єднання християнських Церков", „Мовне будівництво в Україні та розвиток української мови" та ін.

Згідно зі Статутом Української Всесвітньої Координаційної Ради, Організаційний комітет III Всесвітнього форуму українців визначив такі квори для учасників: 600 делегатів (300 – від України, 150 - від західньої і 150 – від східньої діяспор), майже 1200 гостей і 25 почесних гостей з-за кордону. Для громадських об'єднань квота становить 2 особи, гостей – 5-6 осіб. Делегати та почесні гості проживатимуть у декількох київських готелях.

Генеральне консульство України в Нью-Йорку

Напади на журналістів

ЛУЦЬК. – Близько опівночі, в ніч з 11 на 12 липня, у під'їзді житлового будинку невідомі напали на журналіста Олега Величка і завдали йому тяжких тілесних ушкоджень. У потерпілого виявлено струс головного мозку, переломи двох ребер, рану руки. Стан пацієнта оцінюється як задовільний. Колеги журналіста з телекомпанії „Аверс" впевнені, що цей випадок пов'язаний з професійною діяльністю Олега Величка, але слідство не пов'язує напад на О. Величка з його професійною діяльністю і наймовірнішою версією нападу вважає пограбування. Про це заявив 17 липня майор міліції Сергій Швачка.

* * *

ДОНЕЦЬК. – 100 тисяч гривень винагороди обіцяють органи міліції за інформацію про вбивство журналіста Ігоря Александрова. Про це повідомило 17 липня агенство Ройтерс, посилаючись на пресскретаря начальника Донецького обласного управління внутрішніх справ Ларису Родичеву. 16 липня секретар Ради національної безпеки й оборони України Євген Марчук за дорученням Президента Л. Кучми перебував у Слов'янську, де він контролює хід слідства в справі загиблого журналіста Ігоря Александрова. Він повідомив, що особисто знав загиблого журналіста, який під час президентської кампанії 99 року підтримував кандидатуру тодішнього кандидата в президенти Є. Марчука.

* * *

СИМФЕРОПІЛЬ. – Прокуратура Автономної Республіки Крим після проведення незалежного журналістського розслідування знову порушила кримінальну справу за фактом загибелі у квітні 2000 року журналіста газети „Кримська правда" Владислава Рябчикова, який загинув внаслідок наїзду на нього автомобіля. Журналісти газети „Кримська правда" провели власне розслідування, із залученням незалежних експертів. Воно довело, що висновок, за яким ухвалювалося рішення про припинення розслідування, є помилковим. Попереднє слідство проведено односторонньо, автотехнічна експертиза виконана на низькому професійному рівні, висновки її упереджені та помилкові. Версія про можливий зв'язок факту загибелі В. Рябчикова з його журналістською діяльністю правоохоронцями не розглядалася.

* * *

ЛЬВІВ. – 10 липня до міліції звернувся працівник газети „Львів і львів'яни", який повідомив, що вночі на вулиці на нього і працівника газети „Точка зору" напали невідомі й завдали їм тілесних ушкоджень. Зловмисників затримано. Триває слідство.

Китай, Росія...

(Закінчення зі стор. 1)

єю та Китаєм, підписаний у Москві, не представляє загрози національним інтересам США, – заявив представник американського Державного департаменту Річард Баучер. За його словами, добрі взаємини між Москвою та Пекіном важливі для Вашінгтону як фактор стабільности у світі.

Російсько-китайський договір було підписано у перший день чотириденної візити голови КНР Цзян Цземіня до Москви.

Китайський президент Цзянь Цземінь закликав до створення нового світового ладу, щоб протистояти домінуванню США. Промовляючи у Московському університеті на третій день своєї візити до Росії, Президент Цзянь сказав, що Москва і Пекін несуть відповідальність за дотримання миру в цілому світі. Він додав, що угода між Китаєм і Росією підписана у понеділок, 16 липня, має на меті захист ґльобальної безпеки. Ця угода стала першою серйозною угодою між двома країнами від часу розпаду СРСР.

Китай і Росія очолюють міжнародну опозицію американським плянам збудувати систему протиракетного захисту космічного базування, що, на їхню думку, покладе край структурі світової безпеки, що існувала протягом останніх трьох десятиліть – оскільки вона уневажнює угоду з ПРО 1972 року.

За матеріялами засобів масової інформації

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

„День Батька" святкували на Союзівці

У святковій залі „Веселки" на Союзівці .

Уже не вперше виступають на святі „Черешеньки".

ЧИСЛОВЕ ЗІСТАВЛЕННЯ ПРО РУХ ЧЛЕНСТВА УНСоюзу ТРАВЕНЬ 2001 р.

	Молодь	Дорослі	АДД	Разом
Активні члени 4/2001	6,875	14,429	3,307	24,611
Неактивні члени 4/2001	7,362	17,613	0	24,975
Всі члени 4/2001	14,237	32,042	3,307	49,586
Активне членство				
Приріст у 5/2001				
Нові члени	10	18	0	28
Нові УЛ	0	1	0	1
Прийняті наново	2	12	8	22
Разом	**12**	**31**	**8**	**51**
Убуток 5/2001				
Померли	2	40	0	42
Вибрали гроші	5	11	0	16
Відійшли з дозрілими вивін. грамотами	16	13	0	29
Виплатили вповні вкладки забезпечення	9	17	0	26
Відійшли на част. випл. забезпечення	0	0	0	0
Відійшли на безпл. продовж. забезпечення	28	47	0	75
Вигасло забезпечення (активні)	8	4	55	67
Кінчилось забезпечення	1	2	2	5
Разом	**69**	**134**	**57**	**260**
Всі активні члени 5/2001	6,818	14,326	3,258	24,402
Неактивне членство				
Приріст у 5/2001				
Виплачене забезпечення	9	17	0	26
Відійшли на частинно виплачене забезпечен.	0	0	0	0
Вигасло продовж. безплатне забезпечення	28	47	0	75
Разом	**37**	**64**	**0**	**101**
Убуток у 5/2001				
* Померли	0	31	0	31
* Вибрали готівку	6	9	0	15
Дозрілі вивін. гр. неповної виплати	2	2	0	4
Повернені в активні	2	12	0	14
Вигасло забезпечення (неактикві)	0	8	0	8
Разом	**10**	**62**	**0**	**72**
Всі неактивні члени 5/2001	7,389	17,615	0	25,004
РАЗОМ УСІ ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ 5/2001	**14,207**	**31,941**	**3,258**	**49,406**

(* Виплачені і частинно виплачені грамоти)

КЕРГОНКСОН. – Гостинне літо кличе людей в гори, до співучих струмків і лісових стежин. Тому, як це бувало у попередніх роках, понад сто осіб прибуло власними автами з Округи Олбані, (з міст Олбані, Вотервліт, Трой та інших), на свято „День Батька", яке вже 17-ий раз підряд на оселі Українського Народного Союзу Союзівка відбулося 17 червня, з участю багатьох членів нашої організації, довколишніх мешканців та гостей цієї відпочинкової оселі.

Організував приїзд гостей голова Округи Микола Філь. Цього року приїхали автобусом члени відділів Округи Північного Нью-Джерзі, які проживають в околиці міст Елізабет, Пасейк, Нюарк, Матаван та Іст Бранcвік. Організатором поїздки був радний УНС і голова Округи Північного Нью-Джерзі Євген Осціславський. У різних місцевостях цієї Округи займалися організацією поїздки союзові діячі Михайло Іванців, Василь Марущак, радний Андрій Воробець і Дана Ясінська.

День розпочався Літургією у храмі української католицької церкви Пресвятої Трійці, яку відслужив о. Юрій Годенчук.

Опісля гості подалися на Союзівку. Хоча ранком була дощова погода, коло полудня розпогодилося і гості мали нагоду любуватися гарною природою оселі та непересічним видом на гори Кетскіль.

На святочний полуденок гості заповнили їдальню. Приємно було бачити, як за одним столом сиділи цілі родини, часто по три покоління: старші батьки, їх сини і дочки та всі внуки. Пополудневий концерт у залі „Веселка" був присвячений батькам.

Цього року їх розважали: український танцювальний ансамбль „Сизокрилі" під керівництвом Роми Приймм-Богачевської (керівник концертного виступу Андрій Цибик) та дует „Черешеньки" Лідія і Габрієла Орос.

Програмою вела недавно прибула з України Оксана Веретка. Англомовну частину провадила Соня Семанишин.

Ведуча щиро привітала присутніх на залі членів Головного Уряду УНСоюзу предсідника Уляну Дячук з чоловіком Володимиром, касира Стефана Качарая з дружиною Святославою, радного Євгена Осціславського з дружиною Марійкою, Андрія Воробця, голову Округи Олбані Миколу Філя та секретарів відділів Павла Шевчука і Михайла Савкова з дружинами, а всім батькам, присутнім на залі зложила щирі побажання всього найкращого, кріпкого здоров'я і всіх Божих ласк.

Потерпілим від повені подано допомогу

В березні ц. р. стихійне лихо спіткало мешканців Закарпаття: повінь спричинила смерть шістьох людей, залила тисячі будинків, багато з них зруйнувала.

На заклик Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу, опублікований у „Свободі", відгукнулися і прислали свої пожертви на доброчинну акцію допомоги потерпілим від повені через Українську Національну Фундацію при УНСоюзі численні організації і особи.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу щиро дякує всім жертводавцям за їхнє розуміння потреб потерпілих від повені наших братів і сестер. Гроші переслано до Благодійної організації „Український Центральний Карітас" у Львові. Повний і детальний звіт про надання допомоги буде поданий у пресі, як це практикувалося раніше.

„Карітас України" уже закупив і розподілив 2 тисячі пачок харчових продуктів серед 500 потерпілих сімей у Рахівському районі Закарпатської області, 560 тонн вугілля для 170 сімей у цьому ж районі, 150 наборів будівельних інструментів.

Тепер „Карітас України" працює над проєктом забезпечення дітей із бідних сімей, котрі також потерпіли від повені, шкільним приладдям та зошитами. У серпні за-

(Закінчення на стор. 10)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Що діється в тіні пам'ятника Тарасові Шевченкові?

22 грудня 2000 року, в російському місті Санкт-Петербурзі, Президент України Леонід Кучма і Президент Росії Володимир Путін урочисто відкрили пам'ятник Т. Шевченкові („Свобода", ч.1, 5 січня 2001 р.).

Саме у Санкт-Петербурзі пройшла значна частина життя Т. Шевченка, тут він подарував світові свої безсмертні твори, котрими зачаровується вже не одне покоління людей. Громадськість великого міста, яке називають „північною столицею" Росії, з розумінням і вдячністю сприйняла появу ще одного пам'ятника, подарованого світової слави мистцем Лео Молом.

Інакше відреаґували у Москві. В московській газеті „Ізвєстія" 26 травня ц. р. була надрукована стаття Вікторії Волошиної „Каменные гости скандалят" з гучним підзаголовком „Тарас Шевченко в долгу перед Россией". Для необізнаних з російською мовою наведу переклад заголовку – „Кам'яні гості сваряться" і підзаголовку – „Т. Шевченко в боргу перед Росією".

Пише В. Волошина (подаю в перекладі): „Завтра у сквері на Кам'яному острові мали урочисто відкривати пам'ятник Тарасові Шевченку. Але його відкрили передтерміново, в ім'я великої політики, під час грудневої зустрічі Л. Кучми і В. Путіна". Ні! Пам'ятник був подарований місту в зв'язку зі святкуванням в 1994 році 180-ої річниці від народження Т. Шевченка.

У 1994 році тодішній посадник Санкт-Петербурґу Анатолій Собчак видав розпорядження, яке передбачало встановлення пам'ятника у 1995 році, зі зазначенням того, що кошти виготовлення і перевезення скульптури оплатив сам скульптор. Виконання робіт з виготовлення пам'ятника було доручене науково-виробничій фірмі „Тарс".

Отже, аж ніяк не до зустрічі Л. Кучми і В. Путіна встановлювали пам'ятник. Гроші на пам'ятник збирала не лише українська громада в Санкт-Петербурзі, але у Москві, інших реґіонах Росії. Велику частину грошей дала Україна і українська громадськість Канади, інших країн. Але фірма „Тарс" не впоралася з проєктуванням і виготовленням постаменту, встановленням пам'ятника, тому ці обов'язки 4 липня 1997 року Фонд культури перебрав „Пам'ятник Шевченка", засновниками якого виступили той же „Тарс" (директор Зюзін), фізичні особи Л. Редько, А. Сторожук, М. Михайліченко, С. Шурко. Президентом Фонду обрали Стефана Шурка.

Почалося збирання нових коштів. Знову відгукнулися десятки, якщо не сотні українців з усього світу. Підтримали цю справу Президент України Л. Кучма, колишній прем'єр-міністер В. Ющенко, посадник Києва О. Омельченко, Львова – В. Куйбіда, посол України в Росії М. Білоблоцький, представники української громади Санкт-Петербурґу. Одним з найактивніших в цій справі був генеральний консул України в Санкт-Петербурзі Віктор Семенов.

На зустрічі керівників українських організацій в Росії з Президентом України Леонідом Кучмою Стефан Шурко попросив допомогти у встановленні пам'ятника. Л. Кучма погодився і дав розпорядження знайти і виготовити з українського мармуру постамент, привести і встановити його у відповідному місці. Однак керівництво Фонду заперечило: мовляв, український мармур не відповідає кліматичним умовам північного міста. Але чи в цьому причина?

Віце-президент Асоціяції міст України М. Пітцик пише в „Довідці про участь Асоціяції міст України в спорудженні пам'ятника Т. Шевченку в Санкт-Петербурзі": „...Як показав час, С. Шурка цікавило не стільки саме завершення виготовлення постаменту та встановлення пам'ятника, скільки обсяг коштів, які пройдуть через рахунок Фонду та фірм – учасників цього проєкту". Проте С. Шурко заявив В. Волошиній, що зволікання робіт сталося через негаразди, у які потрапив Л. Кучма. С. Шурко розповів про те, як особи, що перебувають на високих посадах, обіцяли Фондові потрібні кошти, а потім забули про свої обіцянки. Так говорить С. Шурко в газеті „Ізвєстія".

Але факти – вперта річ, особливо коли вони підкріпленні відповідними документами. Існує графік заключної стадії спорудження пам'ятника Т. Шевченкові в Санкт-Петербурзі, підписаний С. Шурком. У ньому чітко визначені строки ввезення в Росію виготовленого у Фінляндії постамента, його встановлення, благоустрій площі, передання пам'ятника міській комісії. Усі роботи мали завершитись 15 серпня 2000 року.

За найскромнішими підрахунками, на рахунок Фонду, крім того, що потрапило на рахунок фірми „Тарс", надійшло понад сто тисяч американських долярів. На прохання української громадськости міста подати фінансовий звіт про використання коштів керівництво Фонду відповідає відмовою. То скільки ж грошей „відмили" підприємливі особи на славі Кобзаря?

Віктор Гуменюк,
голова ОУН–Руху,
Москва, Росія

Огляд липневої пошти „Свободи"

Д-р Євген Перейма з Нью-Йорку, зокрема, пише, що його сестра в Німеччині відзначає велику увагу місцевого телебачення до візити Святішого Отця в Україну, а єпископ УГКЦ Петро Крик з Мюнхену їздив до Києва вітати Папу. **Сергій Брунь** з Києва повідомляє про збори Київської міської організації українських націоналістів, які відбулися 12 червня і підтримали пропозиції про увічнення пам'яті Симона Петлюри і Євгена Коновальця в назвах вулиць, бібліотек і навчальних закладів, спорудження їм пам'ятників у Києві, а також перепоховання цих визначних діячів визвольного руху у столиці України.

Д-р Володимир Боднар з Огайо написав про зустріч громади Клівленду з Мирославою Ґонґадзе, вдовою загиблого журналіста. **Василь Пелещук** з Коннектикату у своєму листі закликає українську громаду США до об'єднання. Президент АГРУ **Божена Ольшанівська** з Нью-Джерзі висловлює незгоду з публікацією Алесандри Стенлі в „Нью-Йорк Таймсі", яка повторює фальшиве твердження про те, що в роки Другої світової війни українські націоналісти масово вбивали євреїв. **Осип Панчишин** з Іллиной надіслав спогади про просвітницький рух в його рідному селі Пеняках Тернопільської області. **Д-р Володимир Жила** з Тексасу переслав листа Бориса Устименка з Білгород-Дністровського на Одещині, який розповідає про скрутні умови життя в нинішній Україні. **Д-р Б. Селек** прислав статтю з „Літературної України", в якій йдеться про виставку історичних матеріялів з Бережан у столичному Будинку літератора. **Юлія Пастухів** повідомила, що архипресвітер Сергій Кіндзерявий-Пастухів одужує після важкої хвороби і дуже сумує без спілкування з людьми. Його адреса: 103 Evergreen St., West Babylon, NY 11704-7716.

Автор, який підписався **А. К.**, надіслав розповідь про вшанування у Києві пам'яті Олени Теліги та Олега Ольжича, організоване київською ОУН під головуванням Павла Дорожинського. В обох подіях взяли зокрема участь студенти і школярі столиці. **Олекса Бачинський** на додаток до редакційної статті „Свободи" про Другу світову війну (22 червня ц. р.) надіслав сатиричні малюнки з преси давніх часів про „дружбу" Сталіна і Гітлера. **Михайло Феш** з Арізони до внеску у пресовий фонд „Свободи" (дякуємо!) додав свої роздуми про швидкоплинність життя і необхідність не стояти на його стежках осторонь Бога. Довголітній предсідник 307-го відділу УНС у Бостоні **Дмитро Мельник** з болем пише про зруйнування колишнього приміщення церковної залі, пошкодженої аварією водогону. Ця будівля була зведена у 1953 році з фінансовою допомогою кардинала Кушінґа. Старші віком парафіяни жалкують за будівлею, яка була частиною історії української Церкви у США.

Ольга Вермонт з Каліфорнії пропонує читачам більше дописувати про життя Православної Церкви в Америці. **Степан Радіон** з Ворену, Миш., повідомив про нову книжку Петра Сороки „Вивчення творчости Юліяна Мовчана у школі", що вийшла у Тернопільському педагогічному університеті ім. В. Гнатюка як навчальний посібник. На жаль, автор допису не надіслав цього видання до „Свободи" і не повідомив про можливість придбання книжки в Америці, що є умовою опублікування рецензій на нові книжки у „Свободі".

Нового вірша „Привіт Україні" надіслав **Микола Горішній** з Нью-Джерзі. У своєму творі він, зокрема, пише:

Це радість для кожного з нас:
Ми з мертвих воскресли,
щоб жити...
Тож в кожну годину,
у кожний ми час
повинні Вкраїні служити.

Адольф Гладилович з Канади надіслав копію статті **д-ра Ореста Поповича** „Зенон Снилик – зірка американського футболу, редактор українських газет у США", яку у березні ц. р. опублікувала газета „Кримська світлиця" (ч. 3). Д-р Орест Попович у своїй статті висловив мешканцям Криму принципові звинувачення на адресу редакції „Свободи". Він, зокрема, пише: „У той час (від травня 1980-го до червня 1998 року) щоденник „Свобода" чітко віддзеркалював погляди і стремління нашої національно свідомої заокеанської діяспори, пильно стояв на сторожі української літературної мови і був, під кожним оглядом, нашим гідним речником і трибуною. На жаль, цього вже не можна сказати про сьогоднішній тижневик „Свобода".

Звісно, кожен з наших читачів може мати власну думку про „Свободу", але чи не краще висловити її на сторінках тижневика, а не в далекому Криму?

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відкрито нову філію „Самопомочі"

ТРЕНТОН, Н. Дж. –Українська Федеральна кредитова кооператива „Самопоміч" у Філядельфії відкрила нову філію в Трентоні, Н. Дж. Цю подію відзначено святковою церемонією урочистого відкриття, при численній участі українських мешканців Трентону і околиці.

На „пікнік", влаштований кредитівкою і Українським Народним Домом Трентону, прибуло понад 300 трентонців, помимо того, що передбачався дощ і що це був т. зв. „Memorial Day weekend". Для розваги і запевнення доброго настрою виступив музичний ансамбль „Зенон Кмет і Мандри". Діти забавлялися розмальовуванням облич (face painting) і „Moon Walk". При вході всі діти і дорослі дістали маленькі подарунки.

Нову філію посвятили священослужителі чотирьох українських церков: о. Василь Путера – парох українсько-католицької церкви св. Йосафата, о. Іван Фатенко – парох українсько-православної Церкви св. Юрія, о. Святослав Ковалов – парох українсько-православної церкви св. Трійці, і пастор Авдій Хрипчук з Української Євангельської Конвенції. О. Путера зазначив у своєму слові, що трентонська громада щаслива, що буде мати у своєму Народному Домі велику кредитівку, де українці зможуть полагоджувати фінансові справи своєю рідною мовою, а ставши членами цієї установи, зможуть помагати один одному.

Пастор Авдій Хрипчук, Петро Терещук, о. Василь Путера, о. Іван Фатенко, Богдан Мізак, о. Святослав Ковалов, Ігор Чижович.

Після посвячення президент Народного Дому Петро Терещук щиро привітав нову філію „Самопоміч", додавши, що послуги в рідній мові потрібні не лише новим імігрантам, але й давнішим українським мешканцям Трентону. Він зауважив також, що минуло вже понад 20 років від часу, коли попередня українська кредитівка перестала існувати.

Управитель кредитівки „Самопоміч" Ігор Чижович сказав, що кредитівка – це 50-літня фінансова установа з 105 мільйонами дол. майна і є готова надати повні фінансові послуги українцям Трентону і околиці. Він також запросив всіх присутніх гостей прибути на „Тризубівку", де восени відбудеться четвертий „Пікнік Подяки" для членів кредитівки і гостей.

Голова Дирекції кредитівки „Самопоміч" Богдан Мізак разом з членом Дирекції Ольгою Якубовською та президентом Українського Народного Дому Петром Терещуком перетяли синьо-жовту стрічку при вході до 213-річної будівлі, де буде міститися нова філія і цим завершили церемонію урочистого відкриття. Цю споруду збудував продуцент колоніяльних військових одностроїв в 1787 році. Історія будівлі пов'язана з американською війною за незалежність і наполеонівськими війнами. Тут також була розіграна любовна драма з участю еспанського короля.

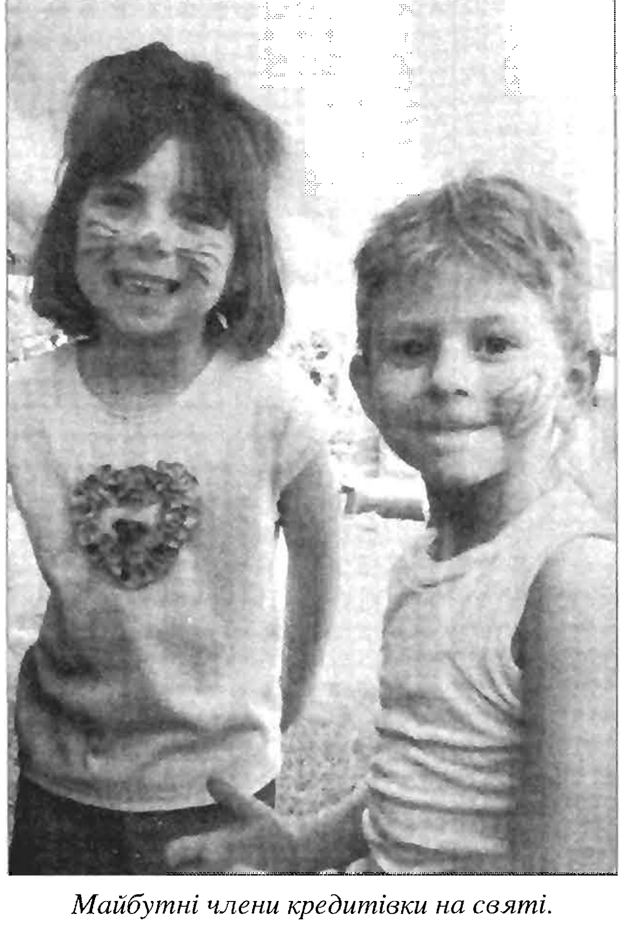
Українці придбали цю „Bow Hill Mansion" в 1967 році. Крім нової філії кредитівки „Самопоміч", тут також міститься 16-ий відділ Союзу Українок Америки, відділ Українсько-Американських Воєнних Ветеранів та бюро Американської Континентальної Ощадностевої Корпорації.

Українська Федеральна Кредитова Кооператива існує вже 50 років, має 105 мільйонів дол. майна і понад 6,000 членів. Кредитівка є членом Централі Українських Кооператив Америки (ЦУКА) і Пенсильванійської Ліги Кредитових Кооператив. Українська Федеральна Кредитова Кооператива Самопоміч може помогти молодим людям в осягненні майбутньої мети через фінансування освіти. Ми пропонуємо федеральні студентські позички і федеральні плюс-позички. Гроші з федеральних студентських позичок можуть бути вжиті для оплати за навчання, харчі і мешкання, підручники, обладнання, доїзд з дому до школи і на лекції. Уряд буде платити відсотки субсидованої позички під час перебування в школі.

На субсидових студентських позичках відсотки будуть нагромаджуватись і можуть бути капіталізовані під час студій і в період, поки почнуться сплати боргу. Батьки можуть також отримати т. зв. плюс-позичку, яка оплатить деякі, або і всі, кошти студій дітей.

Подати прохання на отримання цих позичок легко, уряд дасть вам вигідний вибір відсотків. Наші кваліфіковані службовці виповнять для вас всі потрібні заяви і зроблять все для вашої вигоди і задоволення у фінансових потребах.

Ілярій Мазепа
Фото: Р. Стельмах

Майбутні члени кредитівки на святі.

Потерпілим...

(Закінчення зі стор. 8)

проєктовано доставу у Рахівський район 150 комплектів робочого одягу для роздачі потерпілим, які зайняті відбудовою своїх зруйнованих будинків. Акція допомоги триває.

Добродії, які допомогли Закарпаттю: 1,125 дол. – **Володимир Вронський**, Greenlawn, NY, 750 дол. – **хор св. Покрови,** Rochester, NY, 500 дол. – **„Запорізька Січ",** 367-ий Відділ, Rochester, NY, 258 дол. – 354 Відділ, Omaha, NE, по 250 дол. – **Роман Васильчишин; 285-ий Відділ,** 200 дол. – **Майк Мацкин,** San Diego, CA, 150 дол. – **Петро Кульчак,** Omaha, NE, 125 дол. – **Пилип Троч**, Lakewood, OH, по 100 дол. – **Стефан Місило**, Short Hills, NJ, **В.і М. Цап**, Stratford, CT; **М. Качній**, Warren, MI; **241-ий Відділ**, Woonsocket, RI; **А. Столярський,** Omaha, NE; **Роман і син Корп.** Ralston, NE і Укр.-Амер. Асоціяція, Omaha, NE; **Уляна і Володимир Дячуки,** Rutherford, NJ; **Стефан і Святослава Качараї**, Budd Lake, NJ; **Марта і Володимир Лиски,** Morristown, NJ; 60 дол. – **Джералд Цап,** Madison, CT, по 50 дол. – **Дмитро Сич,** Alfred Station, NY; **В. і А. Пушкирди,** Floral Park, NY; **Михайло Худоба,** Souderton, PA; **Йосип Кладко,** Sunnyvale, CA; **Василь Болонка,** Boothwyn, PA; **В. і А. Столярські,** Omaha, NE; **П. і Ц. Дзюби,** Rochester, NY, 40 дол. – **Марія Шийка**, Albany, NY, 30 дол. – **Алекс Кединський,** Jersey City, NJ, по 25 дол. – **В. і Ц. Соляники,** Boulder, CO; **Іван Зінченко,** Brunswick, OH; **А. Яроч,** Omaha, NE; **Т. і М. Маєрси,** Rochester, NY; **В. Крамар,** Chester, PA, 10 дол. – **М. Чехут,** Omaha, NE.

Разом 5,223 долярів.

Мовна війна не вщухає

Голова НТШ А д-р Лариса Залеська-Онишкевич і проф. Олександер Пономарів.

НЬЮ-ЙОРК. – Як довго ще доведеться провадити цю ніяк не потрібну, але зрозумілу війну на мовну тему, чи маємо право на правопис, базований на прикметах української мови, а не на накинених чужим режимом, і коли, нарешті, зрозуміємо, хто в ній має більше рації, зараз дуже важко передбачити. Бачимо лише, що непорозумінням немає кінця, а зросійщення ще сильніше впливає на те, що ця правописна війна є фактично політичною війною, яка ведеться на усіх відтинках життя в Україні. Тому кожні відвідини патріотів та науковців з України, які переживають, як і ми, усі неполадки на відтинку мови, для нас цікаві та корисні.

Так було із приїздом до США д-ра Олександра Пономарева, завідувача катедри української мови і стилістики Київського університету ім. Т. Шевченка. Перебування на нашому терені впродовж травня гість використав на цілий ряд доповідей та зустрічей з нашою громадою в різних місцевостях, включно із зустріччю із семінаристами УКС в Стемфорді та виступом у авдиції „Голосу Америки". В першу чергу він, однак, провів в НТШ А, чиїм гостем був, семінар, призначений для українських журналістів і учителів шкіл українознавства та публічну доповідь про сучасний стан правопису.

Маючи нагоду на закінчення перебування д-ра О. Пономарева зустрітися з ним, ми старалися, поряд із його враженнями зі зустрічей з нами, послухати також його прогноз щодо майбутніх змін у нашому правописі.

– Скажіть, з якими почуваннями повертаєтеся в Україну?

– Ви знаєте, я вперше в США. Мене завжди лякали Америкою, а я побачив, що тут все гарне, люди увічливі та завжди усміхнені. Цивілізована країна, та й годі! Особливо приємне для мене було спілкування з українцями, де б я не побував.

– Чи не уважаєте, що ми тут надто критично наставлені до проблеми українського правопису?

– Розуміється, не всі ці гіобові вістки на тему змін чи не-змін правопису відповідають правді. 50,000 змін не буде.

– А як є на ділі із пропонованими змінами?

– Відомо, що основних пропонованих змін є лише 19. Тому усі інші вістки про зміни мови не є правдиві. А цих декілька, які пропонуємо, з часом не будуть такі важкі до прийняття. До усіх інновацій можна звикнути.

– В чому ж, однак, лежить причина усіх перешкод і затримок у впровадженні цих змін і взагалі у праці правописної комісії та рішенні Президента Кучми відкласти на рік пропоновані рішення комісії?

– Тут в першу чергу треба шукати джерел у політичних чинників, у тих, що завідують Інститутом мовознавства. Зокрема від часу, коли цей інститут поділили на дві частини – мовознавства та української мови. Тут більше, як у інакших питаннях, все залежить від людей, які провадять справами.

– Чи справді уважаєте, що ми з діяспори маємо поганий вплив на частину мовознавців, які опрацювали цих 19 змін у правописі та порішили взяти за основу харківський правопис?

– Це ніяк не відповідає правді. Те, що ми самостійно прийняли правопис харківський, яким ви досі послуговувалися, і є доказом, що усі закиди неправдиві та мають радше політичний характер, а не науковий.

– Ви маєте за собою стільки досвіду та писаних праць, що маємо надію на ваш вплив у цій складній історії, як зараз існує. Рік, що його Президент Кучма залишив до закінчення цієї проблеми, буде для вас та усіх членів правописного гурту дуже важким. Надіємося, що ваші відвідини Америки додадуть вам оптимізму і наснаги до дальшої „боротьби" за правильні зміни у нашому правописі та рішення, щоб він справді відійшов від російщення і невластивих нашій мові форм та явищ.

О. Кузьмович

Пластове Свято Весни

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Новацтво Пластової станиці 2–3 червня поблизу Лондсдейла провело Свято Весни. Програма включала пластові новацькі заняття – теренову гру, майстрування, гри і забави, каное. У перший день свята його учасники мали честь вітати Архиєпископа Філядельфії та Митрополита українських католиків в Америці Стефана Сороку, який відправив Літургію та звернувся з проповіддю до дітей.

Станичний Філядельфії, пл. сен. Богдан Гарасевич, гніздова пл. сен. Аніта Чайківська та новацтво привітали Митрополита Стефана традиційним хлібом і сіллю, квітами та іншими пластовими пам'ятками.

Ірена Зварич

Гніздова пл. сен. Аніта Чайківська (зліва) і станичний Філядельфії пл. сен. Богдан Гарасевич (справа) та новацтво вітають Митрополита Стефана Сороку.

Фото: Микола Зварич

Буде нова будівля музею

ЧИКАҐО. – 6 травня відбулося „зрушення землі" під будівництво нового корпусу Українського національного музею поруч з величавими церквами і культурним осередком. Посвячення землі відбулося з участю представників усіх українських церков, консульського корпусу у Чикаго, представників громадських організацій, фінансових установ. Першу лопату землі під фундамент заклав єпископ Греко-Католицької Церкви Інокентій. У церемонії взяли участь служителі Православної Церкви о. архимандрит Панкратій, о. Микола Боднарчук, о. диякон Богдан Пешко, Греко-Католицької – о. мітрат Ярослав Свищук та о. Мирон Панчук, Генеральний консул України у Чикаго д-р Борис Базилевський, консул Людмила Протасова, голова Чикаґської округи СУА Люба Калін, голова 12-го Відділу Золотого Хреста Анна Кузик, голова ОЖЧСУ ім. Оксани Мешко Ольга Федак, представник УККА Ева Зеленко, президент Кредитівки „Самопоміч" Богдан Ватраль, архітектор проєкту Йосиф Мицик та президент будівельної фірми Джек Ізел, один з засновників Українського національного музею Орест Городиський.

Президент Українського національного музею Ярослав Ганкевич, син одного з трьох основоположників музею, Олекси Ганкевича, тепло привітав присутні, подякувавши усім за співпрацю.

Розбудову музею підтримав сенатор Володимир Дудич. Завдяки йому, музей отримав стейтовий дар 500 тисяч долярів, других півмільйона потрібно ще зібрати, тож прилучімось до справи збереження пам'яток нашої культури.

Марія Климчак,
редактор радіопрограми „Українська хвиля"

Владика Інокентій, ЧСВВ, зрушує землю, біля нього президент Українського національного музею Ярослав Ганкевич.

Український фестиваль на День Праці в Сан Дієґо

Танцює „Десна" з Торонто.

САН ДІЄҐО, Каліф. – „Українська хата" в „Balboa Park" влаштовує Український фестиваль на День Праці – 31 серпня, 1 і 2 вересня 2001 року. Фестиваль почнеться ватрою і пікніком у „Crown Point Mission Bay Park". В суботу, в театрі Каса Дел Прадо, учасників фестивалю розважатиме танцювальний ансамбль „Десна" з Торонто та скрипаль-віртуоз Василь Попадюк. В неділю в Балбоа Парку відбудеться концерт українських пісень і танців. Вступ вільний. Фестиваль закінчиться бенкетом і танцювальною забавою. Докладніші інформації – за адресою: House of Ukraine, Inc. at: (619) 291-0661 (тел./факс), на Інтернеті: www.qroups.sdinsider.com/ukraine або електронною поштою на sunnyukes@aol.com

Фінансовий прихід із фестивалю призначений у Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля. Щоб імена жертводавців були надруковані у фестивальній брошурі, просимо висилати датки поштою до 15 серпня на адресу: House of Ukraine, Inc., c/o Darlene Loznycky, 4050-47 Porte La Paz, San Diego, CA 92122-1949.

Василь Лозницький, мол.

Славні річниці

Уже півстоліття в Клівленді-Пармі діє станиця дивізійників на чолі з Ігорем Руденським. Нинішнього липня колишні вояки дивізії вшанували пам'ять полеглих під Бродами. У бою під Бродами взяли участь близько 12 тисяч дивізійників, з яких загинуло близько 5 тисяч, а 3 тисячі потрапили в полон. Решта поповнила лави УПА, деякі пробилися з оточення. Українська дивізія протистояла переважаючій силі вояків, літаків, гармат і танків. Поля були густо встелені тілами вбитих воїнів, просякнуті кров'ю молодих дивізійників. Сусідні з Бродами села Почапи, Княже, Олесько, Ясеничі, Білий Камінь та інші місцевості залишаться в наших серцях назавжди, як історичне місце, де змагалися і вмирали дивізійники. Українці боляче відчувають те, що на 10-му році незалежности України досі не визнано статусу учасників війни леґіонам, українській Дивізії і УПА.

* * *

Наближається 135-ліття Товариства „Січ" у Відні, створеного 1867 року. Спершу воно налічувало тільки 18 членів, а з часом виросло на численне українське студентське товариство. До „Січі" належали М. Драгоманов, Олена Пчілка, Леся Українка, Іван Франко, Іван Пулюй, Остап Грицай, Є. Петрушевич та інші визначні особи. Відбувалися конґреси націоналістичної еліти під проводом полк. Євгена Коновальця. У 1929 році створено Українську Військову Організацію саме на конґресі у Відні. Кілька разів австрійська поліція проводила арешти серед „січовиків", але члени „Січі" не здавалися. При „Січі" існували бібліотека, аматорський гурток, хор (солісти Модест Менцінський, Міро Скаля, Михайло Дуда, Іван Савка, Матіяш та ін.), проводилася інформативно-пропагандивна праця серед чужинців. Весною 1945 року, коли совєтські війська вже зайняли Будапешт, багато студентів мусіли залишити Відень і шукати захисту на Заході. Жорстока доля спіткала тих українців, які залишились у Відні – арешти, лапанки КҐБ, заслання в Сибір і смерть. Безслідно пропало багато наших людей: д-р М. Дзерович, студент Богдан Климків, диригент хору Роман Новосад, князь Василь Вишиваний та ін. Змушений залишити Відень о. д-р Горникевич врятував мощі св. Йосафата, які були вивезені до Риму, де вони сьогодні перебувають при одному з вівтарів Ватикану. Мені судилося в часах Другої світової війни теж бути активним членом „Січі".

Д-р Володимир Боднар

Президент Бразилії прийняв представників української громади

КУРИТИБА, Бразилія. – 22 травня президент Бразилії Фернандо Енріко Кардозо прийняв представників українсько-бразилійської громади. Голова Українсько-Бразилійської Центральної Репрезентації (УБЦР) Йосиф Вельґач мол. розповів президентові про проєкт допомоги потерпілим від Чорнобильської аварії, лікування дітей у Євангеличному шпиталі в Куритибі, стажування лікарів та медсестер з України у ділянці пересаджування кісткового мозку в Клінічному шпиталі Федерального університету в Куритибі під проводом д-ра Рікарда Паскіні. У відповідь президент сказав, що він плянує відвідати Україну, де обговорить справу допомоги потерпілим з Президентом Л. Кучмою. Президент пообіцяв прискорити справу щодо створення консульства Бразилії у Львові. Президент сказав, що він вперше приймає представників української громади, і підкреслив ролю іміґрантів у житті Бразилії. Голова Парляментарної комісії Бразилія-Україна, федеральний депутат Рікардо Барос, який був присутній на зустрічі, разом із українською громадою в Бразилії дбає про те, щоб президент відвідав Україну. Федеральні депутати Рікардо Барос іДілсев Сперафіко недавно були в Україні і розповіли про її реальні економічні можливості.

На зустрічі з Президентом були присутні сенатор Ней Суасуна, підприємець Орландо Аруда, куритибський секретар індустрії та комерції Адрей Захаров, міністер-радник української амбасади в Бразилії Ростислав Троненко, генеральний консул України в Куритибі Валерій Григораш, католицький єпарх Єфрем Кривий, православний єпарх Єремія Ференс, д-р Афонсо Антонюк – лікар і професор Федерального університету Парани та інші.

Йосиф Вельґач подарував президентові сім писанок паранських мистців, запис української клясичної музики композиторів Дмитра Бортнянського, Артемія Веделя і Максима Березовського, зроблений в Україні з метою збирання фондів на допомогу потерпілим від Чорнобиля.

Й. В.

Голова Українсько-Бразилійської Центральної Репрезентації Йосиф Вельґач мол. передає президентові Бразилії Фернандо Енріко Кардозо кошик з писанками.

Ідеали та надзавдання українознавства

Надія Банчик

УРБАНА ШАМПЕЙН, Ілл. – Конференція з українознавства в Іллинойському університеті цього року була ювілейною подвійно: по-перше, двадцятою від заснування щорічних форумів українознавців у цьому, одному з найбільших, американському університеті; по-друге, відбувалася напередодні десятої річниці від проголошення Україною державної незалежності. Форум тривав п'ять днів замість традиційних трьох; коло тем охоплювало чи не всі аспекти сучасного стану в Україні та в діяспорі. Набагато ширше, ніж досі, було представлене молоде покоління науковців з України.

– У конференції взяло участь 112 науковців. Виголошено і обговорено 45 доповідей, з них 18 – з України, 11 – з Канади, 4 – з Німеччини. Крім цих країн, традиційних для наших форумів, учасникам конференції були вчені з Італії (Оксана Пахльовська), Росії (Тетяна Либединська), – розповів засновник та незмінний керівник українознавчих конференцій у цьому університеті д-р Дмитро Штогрин. – Ми намагалися охопити коло проблем від мови і літератури до економіки і політики в Україні. На жаль, трьом науковцям з України США відмовили у в'їзній візі, хоча запрошення було надіслано до них вчасно. Вже кілька років американські урядовці позбавляють українських вчених можливости приїхати на наші конференції. Я вже писав з цього приводу до Генерального консула США в Україні, одначе жодної зміни не сталося. Напевне, мушу особисто порушити цю справу в Державному департаменті США. Проте ювілейна конференція відкрила нові таланти, у тому числі з молодого покоління науковців України.

– Як виникла ідея скликання конференцій з українознавства?

– Спочатку ми намагалися створити дискусійну групу, проте відразу близько 60 осіб зголосилося взяти участь у ній. Так дискусійна група переросла у першу конференцію з українознавства, яка тривала 4 дні. Відтоді зокрема Ярослав Розумний, Леонід Рудницький, Марта Тарнавська, Богдан Рубчак, Оксана Сохоцька, Олена Сасюк стали постійними учасниками наших щорічних зустрічей, були вони й цього разу. А деякі засновники конференцій, на жаль, вже відійшли з цього світу: Данило Струк, Павло Баб'як, Михайло Овчаренко...

Але, на щастя, є кому передати естафету. Це, насамперед, наукова молодь з України. Справжнім відкриттям конференції стали політолог Олександр Сич з Івано-Франківська, журналісти Віталій Жухай та Юрій Бідзиля з Ужгороду, Леся Матвіїв зі Львова (тепер навчається в Українському Вільному Університеті), видавець екологічної газети Лада Прилуцька з Києва, засновник Інституту міста Андрій Садовий зі Львова. До Урбани вперше приїхали науковці з ім'ям – професор університету в Римі Оксана Пахльовська, голова НТШ у Львові Олег Романів...

– А як Ви знаходите молоді таланти?

– У постійних творчих контактах з Україною. Маю вже список молодих перспективних науковців. Був в Україні 12 разів.

* * *

Цьогорічна конференція для мене – вже третя урбанська зустріч, і вона справді була незвичайною. Перегук українських осередків, не тільки традиційних (США, Канада, ФРН), але й порівняно нових (Італія, Сербія, Швайцарія, Росія, точніше – Санкт-Петербург); діялог усіх генерацій сучасної української науки; огляд-„ярмарок" поглядів, ідей, ініціятив... Незабутні зустрічі старих колег та знайомство з новими представниками української науки – адже практично не існувало межі між „діловим" і „неформальним" спілкуванням. Стурбованість долею України, уболівання за її кризовий стан та – водночас – настрій на власну активність вмить об'єднали усіх учасників, усунувши всі вікові, географічні, навіть ідеологічні розбіжності, і вже на другий день ми стали гуртом друзів; не вірилося, що доведеться прощатися...

Звичайно, навіть у декількох статтях неможливо розглянути кожну доповідь, дискусію, ідею, що виголошувалися протягом п'яти днів. Тому в наступних статтях я зупинюся на тих її моментах, які мені здаються визначальними або найцікавішими. Майже вся конференція відбувалася українською мовою, лише три доповіді виголошувалися англійською, і їх переклад було роздано слухачам. Надзвичайно насичена програма форуму, здається, не залишала вільного часу: від 9-ої ранку до 9-ої вечора (а одного дня – й до 10-ої) – п'ятнадцять засідань (по три щоденно), три круглі столи, дві загальні дискусії, авторський вечір поетів Марти Тарнавської та Ігоря Трача... Але оптимальна організація форуму та, головне, змістовні доповіді просто позбавляли втоми. На мою думку, на цій конференції вдалося знайти омріяне чи не всіма вченими співвідношення між науковим рівнем доповідей та дохідливою простотою а іноді й публіцистичною загостреністю викладу, що забезпечило водночас легкість засвоєння і переконливість.

Побудова конференції як єдиного цілісного процесу, без поділу на секції; зміст доповідей, що, як на диво, майже у всіх учасників не мав надмірної фахової деталізації, дали можливість побачити проблеми сучасного українського суспільства переплетеними у єдиний „клубок". Напевне, такий підхід зараз утвердився в україн-ській гуманітарній науці, бо кожний учасник конференції ніби інтуїтивно виходив на нього. Та й ситуація в Україні „підказує" взаємозалежність окремо взятих проблем. Чи можливо відокремити, скажімо, питання праці журналістів від проблем економічної та політичної свободи і правової захищености, як і від подолання мовно-культурної кризи? Або проблеми екології від процесів розбудови громадянського суспільства, правової реформи, свободи слова тощо?

Всі доповіді об'єднував також лейтмотив стурбованости долею Батьківщини. Зокрема, гострим занепокоєнням позначена емоційна і водночас насичена фактами доповідь голови НТШ у Львові Олега Романіва стосовно експансії російської мас-культури. Він зазначив, що російські мас-медіа, підтримувані, з одного боку, комуністами, а з другого – олігархами, проводять інтереси російських владних кіл в Україні, зокрема на каналі „Інтер" транслюються чи не всі програми російського проурядового каналу ОРТ. Внаслідок збігу інтересів українських і російських олігархів відбувається русифікація України, з тривогою підкреслив доповідач. Принагідно зазначу, що сигнал тривоги пролунав також і з моїх вуст: ознайомившись (згідно теми своєї доповіді) зі статтями про Україну у газетах Росії, я дійшла висновку, що йде нестримний процес перетворення росіян в Україні та тієї частини українців, які сьогодні ще не вельми готові відмовитися від російської мови та культури (особливо на сході та півдні України), на „п'яту колону" російських шовіністичних кіл, що різко активізувалися з приходом В. Путіна. Єдине, що Україна може і повинна у цій надзвичайно загостреній і небезпечній ситуації протиставити згубним явищам, на мою думку, – це забезпечити міжетнічну рівновагу і знизити міжкультурну та міжмовну напруженість та водночас зорганізувати реалістичне інформування всього населення України, і російськомовного зокрема, про злочини російських сил у Чечні, про поступове перетворення Росії знову на імперсько-поліцейську державу, словом, розвінчувати брехню російської офіційної пропаганди. Вражаючі факти нищення екосистеми України внаслідок шаленої, байдужої до довкілля, експлуатації її природних багатств навела журналіст-еколог з Києва Лада Прилуцька – на жаль, її виступ був єдиний з цієї болючої теми. Стурбованістю пройнята доповідь Олександра Сича з Івано-Франківська – він простежив механізми дії „тіньової політики" в Україні, підтримуваної олігархічними групами. Занепокоєння виявили навіть суто академічні виступи – присвячені Енциклопедії української діяспори: її готують переважно представники старшої генерації української емігрантської науки, левину частку праці виконує подружжя Дарії та Василя Маркусів, і в їхніх виступах відчувалася стурбованість, що це покоління, останнє з української політичної еміграції XX століття, не встигне закінчити цю фундаментальну працю, яку вважає завершальною для своєї історичної місії.

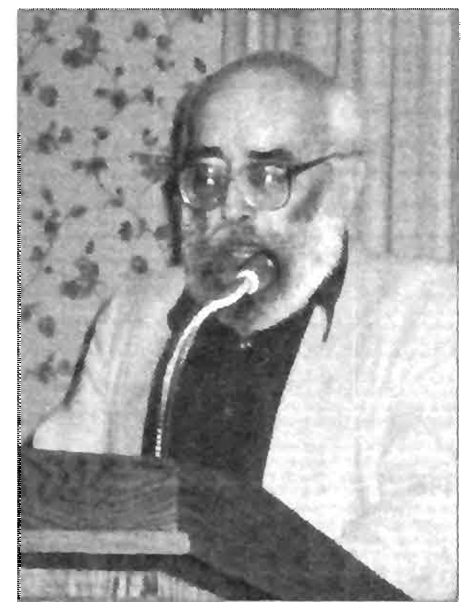
Як невід'ємну частину українського народу та як осередки, де зберігалася й розвивалася українська культура, було розглянуто українську діяспору – західню і східню (у колишніх республіках СРСР).

Загалом конференція уповні виявила погляд українських гуманітаріїв на Україну як на цілісну державу, що об'єднує власних громадян та українців світу насамперед нагальним надзавданням: зберегти у загостреній політичній ситуації, між шовіністичною Росією та надто прагматичним Заходом, здобуту десять років тому державність, домогтися повної політичної та економічної незалежности. Вирішальним у цьому є подолання глибокої системної кризи та більш рішучі, ніж досі, кроки у напрямі зближення з провідними европейськими державами. Слід одначе враховувати, що ідеал єдности українського суспільства, який виразно вирізьбила конференція, ще не відповідає реальному станові українського суспільства з його глибоким розколом. Якщо найсвідоміша його частина вже уповні визріла для інтелектуального, політичного, економічного, духовно-морального зближення з сучасною напівоб'єднаною Европою (майже по-

(Закінчення на стор. 15)

Д-р Наталія Скочиляс

Проф. Богдан Рубчак

Д-р Вячеслав Брюховецький

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Липень 2001 р., ч.11

Симон Петлюра: Україна повинна мати власного патріярха

Симон Петлюра в листі з 19 грудня 1921 року до Івана Огієнка, тоді міністра ісповідань України, який пізніше став митрополитом Іларіоном в Канаді, писав: „Надаючи справі організації української церкви велике значення з погляду державного, я, оглядаючи пройдений нею шлях, приходжу до висновків, що ми не продумали до логічного кінця поставленого перед українською державністю питання про націоналізацію нашої церкви.

З мого погляду, майбутня структура ієрархічна української церкви, оскільки про неї судити можна на підставі дотеперішньої практики і оскільки не зроблено буде відповідних коректив до неї, ховає в собі і внутрішню „червоточину" і не дасть ґарантій безупинного розвитку національної церкви. Коли взяти зносини майбутні нашої церкви з созвучними собі, хоча б грецькою, царгородською чи сербською, то тут матиме місце нерівність: на нашу церкву, на вищих представників її і на голову її, митрополита, все „згори" заглядатимуть патріярхи інших церков, відповідним чином і трактуючи нашу церкву, що для її авторитету, маєстату було б небажаним, а з боку державних інтересів навіть шкідливим. Так само й для культивування авторитету церковної ієрархії серед кругів церковних, серед великої української державної парафії, фігура митрополита, як голови – очолення нашої церкви, була б мало імпонуючою. Та й по суті справи, коли хочемо надати українській церкві, як церкві апостола Андрія Первозваного, відповідаюче їй значення, то ми повинні моменти, зв'язані з цим завданням, до логічного кінця продумати і в таку зовнішню форму втілити, яка б одповідала тому змістові, що в ній і в її історичнім атрибуті міститься.

Я думаю, що українська автокефальна церква головою своїм повинна мати власного патріярха, як цілком логічне завершення її ієрархічної архітектоніки і еволюції нашої національної думки, нашої національно-церковної ідеології.

Український патріярх – рівний патріярхові московському – це річ, потреба якої вимагається інтересами української церкви та своєчасною оцінкою тих небезпек, що загрожувати будуть, – я це передбачаю, – в її натуральному розвитку. В майбутніх конфліктах нашої держави з Москвою внутрішньо міцна, ієрархічно дисциплінована українська церква може відіграти велике позитивне значення у вислідах такої боротьби. В зносинах, в поширенні свого морального й іншого впливу на православні церкви (грузинську, білоруську, польську, латиську, вірменсько-григоріянську) держав, повсталих на місці давньої Росії, така українська церква, як я хотів би в майбутньому недалекому її уявити, могла би так само допомогти зміцненню та впливові нашої державности, не кажучи вже про ті придбання, що цією дорогою і для своєї сили вона може осягнути.

Висловлюючи оці мої міркування в такій важливій справі, я мало роблю собі клопоту з того, що вони приходять в голову серед таких несприятливих обставин. Без огляду на останні, мусимо мати з'ясованими і pia desideria нашого державного будівництва, інтегральною частиною котрого є й плянове будівництво української церкви. Такої – точно до деталів продуманої програми ми не мали; і це, з мого погляду та досвіду, було одною з головних наших неудач. Мусимо все зробити, щоб ця ідея перемогла, стала елементарно зрозумілою, знайшла своїх активних адептів і оборонців. Я певний є, що ідея власного патріярхату, як найбільш доцільної ієрархічної форми в організації української автокефальної церкви, носиться в свідомості, чи може напівсвідомості, наших церковних кругів, шукаючи лише стимулу, імпульсу для свого виявлення й кристалізації".

Фундація допомагає Україні

Минулого року Фундація ім. І. Багряного дала стипендію п'ятьом студентам України, що вчаться в університетах, а цього року призначила стипендію Сергієві Козакові, колишньому останньому редакторові „Українських Вістей" для підготовки і захисту магістерської праці в Українському Вільному Університеті в Мюнхені на тему „Українські вісті" – як послідовний виразник української державницької ідеї в роках 1945–2000".

В Україні протягом двох тижнів перебував голова Фундації Олександер Скоп, який зустрівся з представниками Фундації в Україні Олександром Шугаєм з Києва та Вадимом Усанем з Харкова. В цьому році минає 95 років від дня народження Івана Багряного, тому обговорено пляни відзначення цієї річниці в Україні.

О. Скоп передав фінансову допомогу Всеукраїнському Товариству „Просвіта" ім. Т. Шевченка, ТУМ і фондові І. Білозора, Архівові-музеєві Києва, музеєві Григорія Кочура, Києво-Могилянській Академії, газетам „Літературна Україна", „Дзвін Севастополя".

На перевидання хрестоматії творів І. Багряного „Вірю!" Фундація виділила додатково ще дві тисячі долярів, що разом становить сім тисяч (в цю суму входять надіслані оселею ОДУМ-у „Україна" в Канаді 2 тис. канадійських долярів). Хрестоматії будуть вислані безкоштовно закладам освіти в усіх областях України.

Видання Фундації на продаж

Фундація ім. І. Багряного видала цілий ряд вартісних книжок, щоб люди знали про розкуркулювання, примусову колективізацію, арешти, заслання в Сибір та на Соловки, русифікацію, розстріли невинних людей у Вінниці, голод 1933 року та інші злочини комуністичного режиму. Деякі з виданих книг, що розповсюджуються в Україні безкоштовно, можна купити в Америці, надіславши чек на адресу Фундації. Це зокрема книги „Публіцистика" І. Багряного (30 дол.), „Збірник УРДП–УДРП" (30 дол.), „Вінниця: злочин без кари" (15 дол.), „Сталінізм в Україні" Григорія Костюка (20 дол.), збірник пісень Григорія Китастого „Вставай, народе!" (20 дол.), „Другий зимовий похід" (10 дол.).

Останнім часом вийшло три книги Івана Багряного – „Під знаком скорпіона" (15 дол.), в якій поміщено поезії, прозу та публіцистику й відомий памфлет „Чого я не хочу повертатися до СССР?", „Золотий бумеранг" (25 дол.), який містить вірші, поеми, роман, сатири та інші поезії та казки для дітей, хрестоматію „Вірю" (20 дол.). Є також дві книги Василя Гришка „Ukrainian Holocaust 1933" (10 дол.) англійською мовою та книга спогадів „Карби часу" (25 дол.), частина перша.

Чи це місто російської слави?

Росія неодноразово висловлювала претензії на Крим, який ніби Микита Хрущов „віддав" Україні, а також Севастопіль – „місто російської слави". Чи Севастопіль й справді є містом російської слави? В роки Кримської війни (1855–56 рр.) Севастопіль, як Україна та інші країни, були частиною Російської імперії. Севастопіль оточили війська Англії, Франції, Туреччини. Після довгої облоги і поразки імперські війська залишили місто.

У Другу світову війну німецькі війська обложили Севастопіль й після довгої облоги здобули місто. В обороні Севастополя обидва рази брали участь й українці. То чому ж така честь належить лише Росії і росіянам?

Де зберігаються наші архіви?

Відразу після Другої світової війни в Німеччині почала виходити газета „Українські вісті" та було створено Українську революційно-демократичну партію, а пізніше постали організації ОУРДП, ДОБРУС, СУЖЕРО, ОДУМ ТОП, Товариство прихильників УНР, Легіон ім. С. Петлюри, Фундація ім. І. Багряного та інші, які об'єднували переважно людей зі східних та центральних областей України в США, Канаді та інших державах. Рівночасно зі створенням цих організацій появилися їхні газети, журнали, бюлетені, інформаційні листки та інші видання. За півстоліття існування цих організацій та їхніх видань назбиралося багато архівів та річників різних видань, які вели між собою обмін. Деякі організації та видання вже припинили своє існування й було вирішено зберегти те, що залишилося, для майбутніх поколінь.

Річники „Українських вістей", „Українського Прометея", „Прометея", „Ми ще повернемось!", „Молода Україна", „Нові дні", „Наша боротьба", „Наші позиції", „Штурм", „Українське життя", „Листи до приятелів", „Сучасність" та інші ми вислали до Конгресової бібліотеки США у Вашінгтоні, до Українського музею в Чикаго, до архіву УВАН в Нью-Йорку, до Іллинойського університету – в українську секцію в Урбана-Шампейн, до Іміграційно-історичного дослідного центру при Міннесотському університеті, до Українського культурного і освітнього центру у Вінніпезі, до Українського Вільного Університету для висилання до Києво-Могилянської і Острозької академій, Спілки письменників України, Міжнародного центру освіти у Львові, до Державного архіву-музею в Києві, до музеїв Тараса Шевченка в Каневі і діяспори у Львові, до університетів, бібліотек та музеїв в Києві, Полтаві, Запоріжжі, Миколаєві, Одесі, Харкові, Петрівцях, Охтирці, Сумах та ін. Архіви Івана Багряного, Михайла Воскобійника, Петра Волиняка, Петра Бербця, Сергія Євсевського, Валентина Новицького, Петра Шинкаря, Василя, Олексія та Павла Коновалів, Олексія Пошиваника, Івана Лисенка, Петра Домченка, Анатолія Юриняка, Федора Пігідо, Миколи Підлісного, Миколи Шаблія, Дмитра Киреєва та ін., які вони передали самі (чи їхня рідня) секретаріятові УРДП-УДРП чи Фундації ім. І. Багряного. Архіви УРДП–УДРП, ДОБРУСу, СУЖЕРО, „Українських вістей", ОДУМу, ОУРДП, Фундації ім. І. Багряного, що були передані нам, віддано на збереження до архіву УВАН в Нью-Йорку, до Державного архіву-музею в Києві та до Іміграційно-історичного дослідного центру в Міннеаполісі. Деякі пропам'ятні конверти, значки, жетони, летючки, програмки, квитки різних імпрез ОДУМу передано до музею Т. Шевченка в Каневі.

Листування Івана Багряного з різними особами українського політично-громадського та літературного світу вийде цього року окремою книгою, оригінали листів, його архів та рукописи деяких його творів передано до Інституту журналістики при Київському університеті, до УВАН в Нью-Йорку та до Державного архіву-музею в Києві.

Дописи, листи і пропозиції до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation
811 S. Roosevelt Ave.
Arlington Heights, IL 60005 USA
Сторінку редагує Олексій Коновал

УКРАЇНА І СВІТ

Пластові табори у Кіровограді

З листа Костянтина Василиженка, регіонального представника Крайової Пластової Старшини в Центральному регіоні України, до Адольфа Гладиловича в Монреалі.

„...Ми організували і провели мистецький новацький табір „Країна Дивосвіт" і велосипедний. Новацький табір був побудований за легендою про Країну Дивосвіт, в якій живуть ремісники, поети та піснярі.

Чаром табору була книга, написана невідомою мовою (чеською) і, щоб дізнатися, про що написано в книзі, які цікаві історії траплялися з мешканцями Країни Дивосвіт, новакам потрібно було протягом дня зробити добре діло та відновити давні мистецтва, і тоді під вечір вони отримували звістку від Піларга – писаря цієї книги. Крім того, новаки вивчали давні ремесла: ліплення з глини, плели гобелени, робили ляльковий театр і ще багато чого.

Велосипедний табір був присвячений українським дисидентам 60–70-их років, які боролися за волю України. Табір почав свій рух зі Світловодська, що на Дніпрі, через всю Кіровоградську область. Діти відвідали могилу Петра Чорного, згадали Маланюка, відвідали село, де народився Василь Стус, зустрілися з видатною письменницею Тетяною Берізкою, мали ще багато інших спогадів та зустрічей. Головна ідея табору – вшанування пам'яті дисидентів.

З вересня 2000 року в Кіровограді почало формуватися представництво Пласту. Взагалі існування Пласту в Кіровограді вимагає великої посвяти тих, хто цим займається, – виховників, братчиків та інструкторів. Оскільки сама влада, хоч і говорить, що вона демократична, але старого компартійного гарту. І все ж таки потрошки співпрацюємо...

Учасники табору зі своїм проводом.
Фото: ст. пл. Тетяни Стрітьєвич, керманича виховної праці.

Провід табору (зліва): братчик Тарас Козуб, сестричка Марина Чуприна, Юрко Пасько – спів, Ігор Попельнюк – кухня, пл. сен. Леонід Пасько – заступник коменданта, С. О. Костянтин Василиженко – комендант, ст. пл. Зоя Пасько – інтендант, Максим Безнос.

У селі Требухові діти живуть з мрією

У далекій сільській Требухівській школі, у Броварському районі України, відбувається тепер щорічно конкурс на тему історії рідного села під кличем „Без мрії не можна жити". Цей конкурс заініціювала для дітей цього українського села відома поетеса та мисткиня з Канади Ліда Палій. Вона вже декілька разів відвідувала Требухів і вирішила, поруч із матеріяльною допомогою у формі книжок, музичної апаратури та інших так потрібних для цієї сільської школи речей, встановити також літературну премію за найкращі твори дітей із цієї школи. Саме останнього року цей конкурс пройшов під кличем „Без мрії не можна жити" нав'язуючи до відомої серед молоді, а особливо серед пластунів пісні „Мрія" авторства М. Сома.

У висліді того конкурсу наспіли численні дописи учнів сільської школи в Требухові, які частинно вміщено на окремій сторінці газети „Вечірній Київ", із відповідним поясненням. Цікаво їх читати та з цим пізнати думки і справжні мрії учнів цієї школи. Про них говорять вже і самі заголовки, як ось: „Щоб розквітла моя Україна", „Своїми руками зробимо село найкращим", „З любов'ю до Бога".

Після цього першого конкурсу школярі вирішили його продовжувати, із заохотою та матеріяльною поміччю Л. Палій.

О. К.

Ідеали та надзавдання...

(Закінчення зі стор. 13)

долані, успадковані від СРСР провінціялізм і відсталість української гуманітарної науки, закладено підвалини серйозної журналі-стики, нової вищої школи – зокрема чудово репрезентував на конференції ректор Вячеслав Брюховецький Києво-Могилянську академію), то значна частина населення України ще не відчула переваг гуманітарних вартостей Заходу над колишніми ідеалами „розвиненого соціялізму" і „братньої дружби" з Росією.

Тільки дальша гуманізація і демократизація українського суспільства, подолання кризового стану, створення реального громадянського суспільства спроможні привернути більшість населення України до Заходу та забезпечити самостійність молодої держави. Найвідраднішим є, що саме так розуміє своє надзавдання, насамперед, представлене на цій конференції молоде покоління науковців України. Без ілюзій, проте з виразними моральними цінностями, воно впевнено протиставляє себе нинішній добі циніків, що живуть за принципом „Усе на продаж!", і ставить метою своєї діяльности активну розбудову нового українського суспільства, у центрі якого стоятиме людина з її матеріяльними і духовними потребами, невід'ємними правами і свободами та необмеженими можливостями для творчої самореалізації на благо суспільства, в якому вона зростатиме. Однак покищо це – ідеал науковців. Самі ж вони, аналізуючи стан справ у державі, стурбовано наголошують, що сьогоднішня Україна зустрічає своє 10-ліття в економічній кризі і психологічній розгубленості, все ще перебуваючи на роздоріжжі між Заходом і Сходом, між колоніяльним минулим і неясним майбутнім.

Фото: Н. Банчик

***

Унікальність конференцій в Урбана-Шампейн полягає передовсім у тому, що це єдиний щорічний міжнародний форум науковців-українознавців не лише у Північній Америці, але і в цілому світі. Конференції дають вченим добру нагоду реґулярно зустрічатися на фаховому та приватному рівнях, обмінюватися думками, дискутувати.

Географія учасників конференції є дуже широкою: впродовж двадцяти років від початку проведення конференцій на них доповідали не-українці із 25 країн світу майже з усіх континентів. Протягом останніх 12 років у конференції беруть участь науковці з України, для багатьох з них вона стала своєрідним вікном у світ західної науки та культури. Ось і цього року до Урбани приїхали 18 вчених з України (їх було б більше, коли б не жорстка позиція американського консуляту в Києві щодо віз до США).

Протягом усього часу конференцій в Урбана-Шампейн їхнім головним надхненником та організатором є професор Дмитро Штогрин, котрий зумів створити для учасників конференцій атмосферу наукового затишку, вдало поєднавши її з активним робочим ритмом пленарних засідань. Велику працю на підтримку конференцій проводить Фундація розбудови українознавчих студій при Ілинойському університеті на чолі із Раїсою Братків.

У проведенні конференцій важливу ролю відіграє і Літня дослідницька лябораторія при Центрі російських та східньо-европейських студій Ілинойського університету в Урбана-Шампейн.

В університетській бібліотеці зусиллями професора Д. Штогрина зібрано одну з найкращих і найбільших колекцій з українознавства в Північній Америці (бл. 70,000 назв).

Після конференції в Українському Культурному Центрі Чикаґо відбулося прийняття, організоване Фундацією для розбудови українознавчих студій, на якому проф. Дмитро Штогрин звернувся до учасників прийняття та спонзорів з пропозицією заснувати постійну Катедру українознавчих студій в Ілинойському університеті (Урбана-Шампейн).

Володимир Чумаченко,
аспірант Ілинойського університету,
Урбана-Шампейн

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Через роки: виставки творів роду Холодних

Петро Холодний мол. на виставці 1982 року

НЬЮ-ЙОРК. – Виставка творів „трьох поколінь Холодних", яка була відкрита в Українському Музеї 28 квітня, була не першою в США. Перша була ще у 1982 році. Її влаштовували Організація Мистців Українців Америки (ОМУА), на превеликий жаль, нечинна тепер, та Українська Вільна Академія Наук (УВАН). Виставка була присвячена 80-літтю П. Холодного мол. Нинішню виставку, що її організатором став Український Музей, відкрито при заповненій людьми залі. Шляхетні власники цінних творів радо послужили благородній справі. Треба згадати зі вдячністю Музей-бібліотеку в Стемфорді, С. і М. Трохименків, О. Дутку.

Три славні живописці – це Петро Холодний старший (1876–1930), Петро Холодний мол. (1902–1990) і Андрій Харина (1951), правнук зі сторони матері Іди. Старші Холодні – уродженці України, А. Харина народився у Німеччині. Видано англійською і українською мовами каталог з ілюстраціями та зі статтею про мистців д-ра Дарії Даревич з Канади.

На відкритті виставки першими узяли слово голова Управи УМ Ольга Гнатейко та його директор Марія Шуст. Цікавий виклад про творчість трьох мистців виголосила д-р Д. Даревич.

На жаль, в каталозі сталися прикрі помилки, зокрема з датами мистців. У окремих ілюстраціях бракує чарівної гри світла. Проте досконало вийшов вітраж „Різдво" Холодного мол. в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку та „Божа Мати з Ісусом" А. Харини.

Найбільшим талантом з „трійці" Холодних був П. Холодний старший. Крім малярства, яке він студіював, він був організатором, науковцем, політиком, помітно прислужився до розвитку культурного життя у Галичині.

Автор цих рядків ще з гімназійних літ пам'ятає його знаменитий портрет Д. Вітовського на тлі берізок, снігу і блакиті неба, що був показаний на виставці у Львові. А також його картину за народною піснею і А. Ждахою „Ой у полі жито" на виставці у Станиславові, яку, вже по війні, знищив російсько-більшовицький молох.

Прославили його і церковне малярство, ікони та вітражі в Успенській церкві, іконостас та стінопис Духовної семінарії у Львові. На цій виставці показано його неовізантійську „Богоматір Ніжности".

П. Холодному мол. закидали, що він забагато рибалить, малює „жуків". Ці закиди тепер вже неістотні. Як людина і мистець, він залишився у спогодах людей сердечною людиною.

А. Харина – це безсумнівний талант. Попри споріднення його стилю з „родинним колом", він зближений „мікроскопійністю" пензля до іншого нашого живописця, пам'ятного голови ОМУА, вчителя Любомира Кузьми. „Парасоля" А. Харини ніби живими краплями дощу приваблює до себе і полонить глядача. Автопортрет „Пісня ворони", сповнений зимового настрою, теж дуже переконливий.

Теодор Терен-Юськів
Світлив автор

„Інтернована Мадонна"

Під час Першої світової війни уряд Канади створив 24 табори інтернування, в яких було несправедливо затримано українців та інших канадців европейського походження – як „ворожих чужоземців". Нещодавно у канадській Палаті Репрезентантів законопроєкт 331-С визнав несправедливе інтернування українців та інших під час Першої світової війни. З уваги на це Українська Канадська Спілка Громадських прав з 1994 року встановила 15 тримовних пропам'ятних таблиць на місцях тих таборів. Проникливу скульптуру „Інтернованої Мадонни" роботи Джона Бокстела 16 червня відкрито на місці табору інтернованих під час Першої світової війни у Спіріт Лейк (Spirit Lake) біля місцевости Амос у канадській провінції Квебек. Згадана статуя виконана на замовлення Української Канадської Фундації ім. Тараса Шевченка, Канадської Фундації Расових Стосунків, Української Канадської Спілки Громадських Прав і Української Канадської громади провінції Квебек.

Фото: Любомир Луцюк

Камерна оркестра, якою гордяться українці

ЧИКАҐО. – Для любителів музики концерт, організований диригентом Зеонідом Модрицьким і виконаний керованою ним камерною оркестрою, був справжнім святом. Не тільки приємно вразила професійна якість виконання, але заслуговує схвалення і репертуар. Поєднання світової клясики з творами українських композиторів, зокрема Василя Барвінського, який ще так недавно був заборонений на Україні, і українськими народними піснями надало концертові оригінального забарвлення. З програмки читаємо, що ця оркестра заснована ще в 1997 році і що „колектив складається з високопрофесійних музикантів, які отримали освіту в консерваторіях України та Америки. Звучання оркестри відзначається глибокою прецизійністю, чистотою і якістю звуку". Така самооцінка змушувала присутніх з особливою увагою прислухатись до якости виконання.

Концерт відбувався в суботу, 30 червня, в приміщенні Українського музею модерного мистецтва. Програма почалася Концертом Моцарта для фортепіяно н.12 Ля-мажор. Піяніст Джін Шлабах, чех з походження, виконав його досконало, що присутні відзначили оплесками. Всі виконувані твори диригент Зеонід Модрицький супроводжував інформаційними коментарями. Після Моцарта присутні почули „Ґраве" Я. Бенда. Сольо альта, в супроводі оркестри, виконав Андрій Василенко. І раптом, після клясичних зразків, в залі прозвучала лемківська пісня „Полетів би-м на край світа" в обробці Богдана Дрималика, у виконанні Богдана Косопуда, яка гармонійно вплелася у програму.

Перша частина закінчилася величною, всім відомою релігійною піснею „Боже, вислухай благання". Чудовий баритон Богдана Косопуда звучав надхненно, з великим духовним піднесенням. Друга частина концерту знову повернула слухачів у клясичну атмосферу. Оркестра виконала досить складний твір Моцарта „Дівертіменто" н. 17 Ре-мажор, алеґро, та мінует. Після цього прозвучала славнозвісна „Мелодія" Х. Ґлюка, яку надзвичайно мелодійно і емоційно виконав на скрипці соліст Ярослав Рудницький. Відтак оркестра виконала пісні Миколи Колесси, Миколи Леонтовича та народні. А на завершення програми – „Марш" В. Барвінського і „Мелодію" М.Скорика.

„Оркестра прагне пропагувати українську музичну спадщину в контексті світової культури", – каже програмка. Ця похвальна мета заслуговує підтримки громадянства. Ефектне поєднання української клясичної музики з народними піснями було заслугою організатора і диригента. Згуртувати музикантів такого рівня в єдиний організм було не легко. Проте, як бачимо, це вдалося Зеонідові Модрицькому. Такою оркестрою українська громада може пишатися.

Особливої вдячности заслуговують спонзори, які своїм зрозумінням і фінансовою підтримкою зробили можливим організацію цього цінного концерту. Я сподіваюся, що і надалі знайдуться серед українських меценатів люди з бажанням допомогти українській клясичній камерній оркестрі стати в ряд з кращими оркестрами світу.

Людмила Туркало

Камерна оркестра під керівництвом З. Модрицького.

Випускники Академії Св. Юра 2001 року

Л. Луценко

М. Гроцька

Г. Інакавадзе

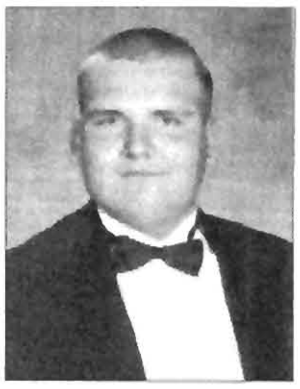

З. Пеленська

П. Грабович

Ю. Михайлів

Ю. Шульга

Н. Щерб'юк

М. Каліновський

П. Бацій

Д. Дикмен

А. Косило

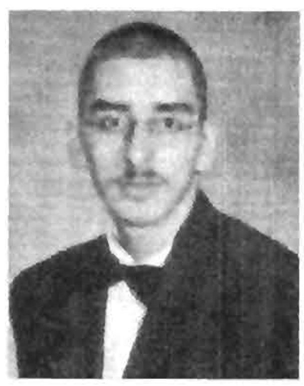

В. Будна

Е. Міхалський

Я. Бичавський

О. Олач

Д. Гут

Х. Нарваез

Б. Невроцький

А. Хабаль

Х. Гіглер

Л. Прус

А. Гвоздиковський

В. Ші

С. Соколовський

Я. Якубовський

Р. Кот

Р. Холсен

Я. Добрянський

С. Сел

М. Старон

М. Вишковська

НЬЮ-ЙОРК. – У суботу, 9 червня, Владика Василь Лостен нагородив академічними дипломами 34 випускників Академії св. Юра в Нью-Йорку. Після Служби Божої, котру о 2-ій год. по полудні відправив о. Марійо Дацешен, ЧСВВ, і проповіді о. Павла Воленського випускники відійшли до шкільної авдиторії. Там після молитви і відспівання американського і українського гимнів вітальну промову виголосив Юрій Михайлів, якого пересічна чотирирічна оцінка була 95.1 відсотка. Після вступної промови Владики Лостена випускники отримали дипломи про закінчення середньої школи. Крім того, деякі з них отримали окремі нагороди: Оксана Олах отримала стипендію Турянських в сумі 1000 дол., Юрій Михайлів – стипендію Самопомочі в сумі 750. дол., Анастазія Хабаль – стипендію Анни Фрішман на суму 500. дол., Юлія Шульга – 100. доларову стипендію крамниці „Арка", 100. дол. стипендія 83 Відділу СУА припала Павлові Бацієві та Анастазії Хабаль, 100. дол. нагороду від Українсько-Американського Спортового Клюбу отримав Андрій Косило, нагороду д-ра і пані Володимира Баронів (100. дол., Американський бонд) отримали Лариса Луценко, Богдан Навроцький, Рената Кот і Расел Гулсен, а стипендію Українського Народного Союзу на суму 500. дол., отримав Ярослав Добрянський. Прощальну промову виголосила Оксана Олах, якої пересічні оцінки впродовж чотирьох років навчання були 95.2 відсотка. Свято закінчено прощальним словом пароха церкви св. Юра о. Лаврентія Лавренюка,ЧСВВ, і відспіванням шкільного гимну.

СПОРТ

Олімпіяда-2008 буде в Пекіні

Рішення про проведення Олімпійських ігор 2008 року в китайській столиці Пекіні було прийнято 13 липня в рамках 112-ої сесії Міжнародного олімпійського комітету (МОК), що відбулася у Москві. Міністер закордонних справ України Анатолій Зленко привітав Китай з обранням Пекіну місцем проведення Олімпіяди-2008. У привітанні, надісланому на ім'я свого китайського колеги Тан Цзясюаня міністер відзначив: „Не маю сумнівів, що китайський народ з честю виправдає покладену на нього світовим олімпійським співтовариством високу місію миру та спорту".

* * *

На сесії МОК обрано нового президента цього комітету – 59-річного бельгійця Жака Рогга, який відповідав за організацію Олімпіяди в Сіднеї. Жак Рогг за фахом – хірург, два рази був чемпіоном світу з вітрильного спорту, володіє п'ятьма мовами.

Голову МОК обирають на 8 років з можливістю продовження мандату ще на 4 роки. Гуан Антоніо Самаранч був головою МОК упродовж 21 року.

Міжнародний олімпійський комітет виділить кошти для України

КИЇВ. – Міжнародний олімпійський комітет виділить 30 тисяч долярів для підготовки українських спортсменів до зимових Олімпійських ігор (Салт-Лейк-Сіти, США). Про це повідомив Сергій Бубка 27 червня на пресконференції у Державному комітеті молодіжної політики, спорту і туризму України, присвяченій підписанню Президентом України Указу „Про підготовку та участь спортсменів України в Олімпійських і Параолімпійських іграх, Всесвітніх іграх глухих, Всесвітніх універсіядах, чемпіонатах світу та Европи".

С. Бубка повідомив, що держава виділила близько 300 тис. дол. на підготовку спортсменів до зимової Олімпіяди, але усе ж для цього бракувало ще 50 тис. дол., тому він звернувся до колишнього голови МОКу Гуана Антоніо Самаранча з проханням про допомогу. Від МОКу надійшло повідомлення, що через міжнародну програму „Солідарність" виділяється 30 тис. дол., що дозволить підготувати 70 українських спортсменів.

Голова Комітету молодіжної політики, спорту і туризму Валерій Цибух зазначив, що указ Президента, який дозволяє залучати також кошти місцевих бюджетів та позабюджетні асиґнування, сприятиме розвиткові спорту.

Гольф: „Тризуб" приймав гостей

ГОРШАМ, Па. – 9 червня у спортовому осередку „Тризуб" відбулись 25-ті щорічні змагання з ґольфу, у яких взяли участь 56 спортменів зі штатів Коннектикат, Нью-Йорк, Нью-Джерзі, Делавер і Пенсильванія. У змаганнях перемогли гравці Юрій Баєр, Іван Федина, Михайло Андрушко, Роман Волчук, Богдан Анюк, Джо Хомик, Іван Фіней, Джан Перри та інші. На фото: учасники змагань.

Бокс

Віталій Кличко травмований

Український боксер Віталій Кличко, який 28 липня плянував стати до бою з Росом Пюріті, отримав травму коліна, і саме вона може стати на заваді зустрічі. Це сталося під час тренування в ході підготування до змагань з Тоні Тобсом в Гамбурзі. Після огляду пошкодженого правого коліна лікарі вирішили негайно вдатися до хірурхічного лікування. Операцію успішно здійснив лікар Ричард Стедман, і Віталій проходить курс відновлення у Вейлі, Кольорадо.

Віталій Кличко мав стати до бою з Росом Пюріті, якому тільки один раз за свою кар'єру програв його брат Володимир Кличко. Тепер Віталій має надію почати тренування на початку жовтня і повернутися до боїв через півроку. У серпні він буде поруч з братом під час його поєдинку з Шафордом в Лас Вегасі, Каліфорнія.

Теніс

Турнір УСЦАК – Схід

КЕРГОНКСОН, Н.Й. – Цьогорічний тенісовий турнір УСЦАК-Схід відбувся на Союзівці 30 червня – 1 липня. Змагання проходили тільки в „синглях", в групах чоловіків і сеньйорів. Змагання в дублях не відбулося через відсутність спортовців.

В групі чоловіків чемпіоном став учасник багатьох тенісових таборів на Союзівці Креґ Пірсон. Він у фіналі переміг Юрія Цікала, коли при висліді 6-0, 4-2 на користь Пірсона, Ю. Цікало не міг продовжувати двобій. Гру за третє місце виграв молодий учасник тенісових таборів на Союзівці Дам'ян Заяць, який переміг Олексу Народницького вислідом 6-2, 6-3.

В групі сеньйорів Юрій Петрикевич виграв турнір перемогою над Ігорем Бугаєм (6-2, 6-4). В цій групі Володимир Дзівак здобув третє місце, вигравши у Богдана Кутка (6-2, 6-3).

Наступний український тенісовий турнір – це крайові чемпіонати США і Канади, які відбудуться на Союзівці 1-3 вересня 2001 року.

Юрій Савчак

Фіналісти відкритого турніру (зліва) – Олекса Народницький, Юрій Цікало, Юрій Савчак (провідник змагань), Дам'ян Заяць, Креґ Пірсон (переможець), Юрій Попель.

Фіналісти змагання сеньйорів (зліва) – Юрій Попель, Ігор Бугай, Богдан Кутко, Володимир Дзівак, Юрій Петрикевич (переможець) і Юрій Савчак (провідник турніру).

Календарець тенісових турнірів – 2001

1–3 вересня	– крайові чемпіонати УСЦАК – Союзівка
15–16 вересня	– клюбовий турнір КЛК – Союзівка
6–7 жовтня	– осінній турнір „Тризуба" – „Тризубівка"

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
29 липня 2001 р.

Ню Гейвен, Конн. Річні збори членів 414 Відділу відбудуться о год. 11:30 перед полуднем в українській католицькій церкві св. Михаїла при 563 George Street, New Haven, CT. Просимо всіх членів прибути на ці збори. По зборах буде перекуска.

Гльорія Горбатий – секретар.

Український Народний Союз пошукує осіб зацікавлених продавати життєве забезпечення (страховку). Вимагаємо знання англійської мови та професійного вишколу (ліцензії). Платимо комісове на рівні з американськими установами, та даємо списки проспектів. Зацікавлених просимо звертатися на

тел. ***973 292-9800***
додатковий 3018

• ПРАЦЯ •

Шукаю працю по догляду за дітьми, від вересня ц.р., а також можу навчати дітей гри на фортепіяно. Телефонувати або залишити записку після 7-ої год. веч.
(201) 332-3805

Жінка середнього віку пошукує працю по догляду за дитиною чи старшою особою з проживанням або без. Володіє англійською мовою.
Тел.: (973) 983-1444

Пошукую жінку для догляду за дітьми і домашньої праці.
Тел.: **(973) 301-1813** після 7-ої год. веч.
(212) 436-2112 вдень

• НА ПРОДАЖ •

Продається 3-ох кімнатна квартира в Івано-Франківську.
Тел.: **(718) 777-5590 Анна**

• ДО ВИНАЙМУ •

Кімната для мужчини в Савт Орандж
Тел.: **(973) 371-2446** Микола
(973) 748-5094 Ольга

Сім'я з трьох осіб (синові 20 років) шукає помешкання в Моріс Кавнті, Н.Дж.
Тел.: **(973) 292-2394**
Володимир, Жанна

• РОЗШУКИ •

Розшукую свого батька ГОРОДЕЦЬКОГО ЮРКА (по національності серб), який працював з моєю мамою на примусових роботах в Німеччині в 1942-1945 рр. Адреса: Харківська обл., Дворічанський р-н, с. Висилок, д.8-171, Дроздюк Анна Юрівна, дівоче прізвище Волковецька.

"СВОБОДА" запрошує до праці продавців реклями

Ви можете прислужитися громаді й українській пресі, збираючи реклямні оголошення та передплатників для „Свободи", а також продавати газету у Вашій місцевості, отримуючи при тому винагороду. За детальними інформаціями просимо звертатися до Марійки Осціславської на
тел.: **(973) 292-9800, дод. 3040**

Пам'яті о. прот. Ігоря Мірошенка

16 червня ц. р. українці Лос-Анджелесу і Сан-Дієґо провели на вічний спочинок настоятеля української православної церкви св. Покрови в Сан-Дієґо о. прот. Ігоря Мірошенка.

Багатолюдні похорони відбулися з участю Архиєпископа Антонія, в співслужінні о. декана Олексія Лімонченка, із духовенством ближчих православних громад, та пароха українців-католиків м. Сан-Дієґо о. М. Микити.

Під час поминальної трапези в залі церкви св. Андрія Первозваного в Лос-Анджелесі висловлені співчуття і спогади наголошували особливу самовідданість, посвяту і покликаність о. прот. Ігоря, як священика і вірного сина України.

Народжений 24 жовтня 1930 року у Луцьку на Волині в родині воїна УНР і душпастиря о. Ананія і паніматки Анни, Ігор із ранніх літ виховувався у релігійному і патріотичному дусі, прислуговував при Богослужбах. У Гановері Митрополит Полікарп постригає 14-літнього Ігоря в іподиякони.

Переїзд до Сан-Паулу, Міннеаполіс, із батьками, навчання і військова служба під час війни в Кореї, завершення освіти, одруження і відповідальна праця, поруч активної громадсько-церковної діяльности, привели до здійснення мрії стати послідовником свого батька-священика. 2 серпня 1998 року в Бавнд-Бруці диякона Ігоря висвячено у священики.

Роки праці настоятелем парафії св. Покрови у Сан-Дієґо стали періодом винняткової самопосвяти отця Ігоря, пожвавлення життя української громади. Цей період духовнотворчого піднесення перервала раптова недуга о. Ігоря. Довідавшись про це, Владика Всеволод 14 травня ц. р. підносить самовідданого душпастиря до сану протієрея.

9 червня о. протоієрей Ігор спочив у Бозі, залишивши у великому горі та смутку свою вірну дружину-помічницю Валентину і широке коло близьких йому парафіян, прихильників, друзів. Христова Церква і українська громада втратили винняткового подвижника.

Олександер Скоп

У пам'ятьОлександра Благітки

30 березня 1948 – 28 листопада 2000

Олександер (Олесь) Благітка народився 30 березня 1948 року у Корнбергу, Німеччина, у родині Євгена і Ірени Благітків. Він був третім з чотирьох дітей (Христина, Андрій, Олександер і Лідія).

У 1949 року він зі своєю родиною іміґрував до Америки. Проживав у місті Нью-Йорку, а опісля у Джерзі-Ситі, Н. Дж.

Після закінчення української початкової школи свв. Петра і Павла навчався у середній школі св. Петра (St. Peter's Prep.), а відтак у коледжі св. Петра.

Його батько помер, коли Олександрові було лише 13 років, і відтоді починається його праця в українській громаді.

У позашкільних годинах він працював у „Свободі", влітку – на Союзівці, що залишило в його пам'яті багато гарних споминів.

Після дворічного відбуття служби в американській армії, у січні 1971 року він починає працю в Українському Народному Союзі.

Протягом років він працював у Фінансовому відділі. Ставши головним книговодом, у 1990 році був вибраний на пост головного касира УНС. У 1994 році був вибраний вдруге на цей пост.

У листопаді 1997 року був змушений відійти з праці у зв'язку зі станом свого здоров'я.

У 1971 році, працюючи в Українському Народному Союзі, Олександер, маючи тільки 23 роки, став наймолодшим управителем Українського Народного Дому у Джерзі Ситі. У 1976 році, у віці 27 років був вибраний на пост голови Народного Дому. У 1977 році був перевибраний на цей пост, будучи знову наймолодшим членом на цій позиції.

У наступних роках був активним у Міській Раді Джерзі Ситі, виконуючи обов'язки у Rent Leveling Board, уділявся в Українсько-Американському Демократичному Клюбі і був президентом Об'єднання Українсько-Американської Групи. Він завжди з охотою допомагав в організуванні пікніків, бенкетів і фестивалів.

У цих роках Олександер і я зустрілися в Українському Народному Домі у Джерзі-Сити і одружилися 10 червня 1972 року. Ми мали трьох доньок: Надію, Таню та Ґеню і 28 років щасливого подружжя.

Він був уважним, відданим та дбайливим чоловіком, батьком, братом і приятелем, якого доля забрала від нас так передчасно.

Його відсутність відчувають усі, хто його знав.

Дня 31 березня 2001 р. у церкві свв. Петра і Павла у Джерзі-Сити відслужено Службу Божу.

З ініціятиви Стефана Чуйка, найближчого приятеля Покійного, в Українському Народному Домі відбулося снідання. Члени і приятелі вшанували Олександра і ввели його ім'я на пропам'ятну таблицю, називаючи його „Визначним членом". Я разом зі своєю родиною також була присутня на тому сніданні і ми дуже високо оцінювали висловлені думки і любов, яку вони поділяли, бо це саме тут Олександер і я починали наше спільне життя.

Вічна йому пам'ять!

Павлина Благітка, вдова

Ділимося сумною вісткою, що 14 липня 2001 р. у Лігайтоні, Па., упокоївся в Бозі, проживши 87 років, наш дорогий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ВУЙКО

бл. п.

ІВАН РИХВІЦЬКИЙ

Нар. в Болшівцях, Галичина.

Член Братства Колишніх Вояків 1-ої Української Дивізії УНА, станиці в Лігайтоні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 17 липня 2001 р. в церкві св. Володимира в Палмертоні, Па., а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишені:

дружина – МАРІЯ
син – БОГДАН ПОДОЛЮК з дружиною ХРИСТИНОЮ
внуки – МАРТА ДЖІОВАҐНОНІ з мужем РОБЕРТОМ
– РОМАН
кузини – КАТЕРИНА РИХВІЦЬКА
– ДАРІЯ ФІЛЬ з родиною
родини – СЕМЕНЮКІВ, ЛЕВИЦЬКИХ, БІЧ
та дальша родина в Америці, Канаді і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
дорогого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

проф. ОСИПА ГУЛЕЯ

складаю 50 дол. на ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ.

дружина – ЗЕНОВІЯ
донька – МАРТА ЛЕҐЕЦКІС з родиною

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
зі смутком повідомляє, що відійшли у вічність

бл. п.

д-р БОГДАН С. ТОМКІВ

член-кореспондент
28 жовтня 2000 р.

бл. п.

д-р ВАСИЛЬ ЯЩУН

дійсний член
3 липня 2001 р.

Рідним і друзям висловлюємо глибоке співчуття.

ПОДЯКА

Всч. отцям: І. Кротецеві, М. Панчукові, Я. Мендюкові, О. Кривокульському за похоронні відправи, Любомирові Цепинському за прощальні слова, Родині, Приятелям та Знайомим, які прийшли відпровадити на вічний спочинок нашого найдорожчого МУЖА, БАТЬКА, ДІДУНЯ, БРАТА і ШВАҐРА

СЛ. П.

ЯРОСЛАВА ДИКОГО

нар. 30 листопада 1930 р. в Золочеві, Україна.
Упокоївся 22 вересня 2000 р. в Чикаґо, похоронений на цвинтарі св. Миколая.

КВІТИ НА МОГИЛУ СКЛАЛИ:

Білинські Ігор і Марія, Білинська Уляна, Бладісмір Ґонзалес, Бойчук Мирон і Юрко, родина Вигінних, танцювальний ансамбль „Громовиця", Григораш Ігор з родиною, Ґалло Тамара і Марк Олексій, Данилюк Соня, Ліля Мінкович і Таня Петраш, Jacobs Healthcare, Леви, Маркусь Василь і Дарія, Меріл Кевін і Соня, MT Masonary, Рейнарович Таня, Serpe Insurance Agency, Шелевич Роман, Скоморох Марія і Петро, Скоморох Оріяна, Тимчини Бені і родина, українська школа балету, Чочас Люсі і Ґас.

В пам'ять покійного Ярослава зложили на добродійні цілі:

500 дол. Шелевич Роман;
250 Горб Надія;
235 Jacobs Health Employees
по 200 Андрус Евген і Люба, Фединяк Ореста;
по 100 Бандура Ярослав і Лариса, Ванджура Оксана, Гарасимів Роксоляна, Колішанській Григорій і Люба та Наталка Кево, Маркусь Василь і Дарія, Процик Лідія і Юрій, Пилипчак Марія, Цепинський Любомир і Ліля, Цепинський Юра і Наталка;
по 50 Боднарук Марія, Бортняк Лідія і Роман, Бровар Андрій і Таїса, Вишницький Марко і Тері, Галамай Алекс, Гарасовська Орися, Горб Юрій, Григорчук Данило і Христина, Гриневич Андрій і Соня, Гриневич Орест і Марія, Дахнівська Тереса, Демус Марко і Ірена, Джулинський Андрій і Мішель, Дика Анна, Дикий Леон, Люсі, Лавра, Діяна і Кевін, Дикий Мирон, Донна, Даріян і Адріяна, Діл Джон і Анна, Доміно Джордж і Богдана, Іваник Нік і Діяна, Іваницька Віра, Яросевич Мирон і Дарія, Заплітний Ярослав і Оля, Зеленко Ліза, Калін Василь і Любомира з родиною, Караван Олег і Іванка, Клиш Михайло і Олександра, Коломиєць Анатоль і Люба, Куляс Юліян, Куропась Роман і Таня, Кузич Юрій і Таня, Максимчук Юлія, Надзікевич Павло і Леонарда, Олексюк Марія і Олександер, Ожга Юрій і Марта, Поливка Ольга з родиною, Попович Олена і Тарас, Пилипчак Стефан і Дана, Пилипчак Михайло і Христина, Руденко Людмила і Євген, Савин Александра, Скубяк Іван і Люба, Терлецький Григорій, Федак Олег, Федачин Марія і Юрко, Хринівський Орест і Валерія, Чичула Андрій з родиною;
по 40 родина Плесканки, Тимчина Тері і Моніка;
35 Гувель Даніель і Татяна Яценків-Гувель;
по 30 Бик Мері, Волтер і Стів, Бискош Стефан і Євгенія, Возьний Зенон і Лідія, Глатка Орися, Дзядик-Галамай Тереса, Коломиєць Жорж і Александра, Куляс Олег і Наталія, Мінкович з родиною, Огаренко Джан з родиною;
по 25 Андрушко Роман і Надія, Бабченко Константин і Александра, Барнич Христина, Волинець Марія і Іван, Вишницька Емілія, Гриневич Алекс і Катрин, Горчинський Анастасій і Іванна, Декайло Ростислав і Адріяна, Заяць Роман і Ґалина, Зеленко А., Еліяшевські Андрій і Віра, Джадж Родні і Джоен, Караван Григорій, Казанівський Андрій і Люба, Кліш Ірена, Кочман Александра, Лоско Іван і Романа, Мако Соня з родиною, Масник Наталія, Матвіїшин Олена, Мельник Мотря і Андрій, Мироняк Василь і Анна, Полцин Майк і Іда, Попіль Деніс і Анна, Ромсович Марійка, Ромсовіч-Міттелстрадт Донна, Стадник Степан, Стеців Іван, Терлецькі Наталя і Арета, Ткачук Богдан і Орися, Томков Броніслав, Трощук Віра, Фаріон Ярослава, Фаріон Марта, Яхторович Романа;
по 20 Бабій Осипа, Білоус Богдан і Наталія, Борняк Катрін, Бойкевич Роман, Биць Володимир, Ватраль Богдан і Петруся, Весоловський Дмитро і Оксана, Вигінний Петро і Віра, Войтихів Віктор і Марія, Вульчак Цецілія, Гайдук Вікі, Галів Орест і Анна, Городиський Орест і Дарія, Григорчук Наталія, Гринів І. і Микола, Зеленко Ева, Зибак Романа, Івасишин Катя, Їзак Юлія, Яворський Михайло і Анна, Касприк Іван і Надія, Lachivy Ark, Литвинишин Осип і Зеновія, Олексюк Ірина С., Оверко Йосиф і Ірена, Палцан Ярослав і Христина, Панчишин Роман, Павлик Юрій з родиною, Павлик Юрій з родиною, Павлик Галина і Джордж, Плешкевич Богдан і Ірена, Райнінгер Ірена, Шарун Осип і Ірена, Сютик Христина і Дерик, Стадник Марта і Святослав, Сидоренко Таня, Винниченко Таня і Степан, Ткачук Ліда, Филипович Нестор, Форович Зенон, Черкас Мірек і Таня;
по 15 Андрушко Орися і Роман, Боднар Оксана і Тарас, Джулинська Віра, Маркевич Віра, Панчук Юліяна, Попіль Софія, Проців Ярослава, Чорняк Марія;
по 10 Биць Михайло, Вовк, Гаврилюк Катрин, Ґлібка Петро, Дяченко Юрій і Оля, Кокорудза Юлія, Костюк Володимир і Ґаліна, Маркевич Ростислав і Ірена, Пальцан Леся, Петрушка Стенлі, Пітула Ольга, Юринець Юліян;
5 Фрей Роза.

Цю суму складаємо на:

ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ В ДЕЛЯТИНІ, УКРАЇНА	1,300	дол.
ОСТРОЗЬКУ АКАДЕМІЮ В УКРАЇНІ	1,000	дол.
ДІТЕЙ ЧОРНОБИЛЯ через крамничку „Сумління"	955	дол.
ЦЕРКВУ СВВ. ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ В ЧИКАҐО	950	дол.
ЗАКУП РЕЛІГІЙНИХ КНИГ ДО ЗАРВАНИЦІ В УКРАЇНІ	500	дол.
SACRED HEART MONASTERY	500	дол.
СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД КИЄВО-МОГИЛЯНСЬКОЇ АКАДЕМІЇ	500	дол.
ЕНЦИКЛОПЕДІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ	500	дол.
ТОВ. УПА В УКРАЇНІ	350	дол.
В ІМЕНІ ЖІНОК ЗАГИБЛИХ В КІНҐІРІ НА УКРАЇНСЬКУ ШКОЛУ В КАЗАХСТАНІ	250	дол.
ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ В ЗОЛОЧЕВІ, УКРАЇНА	250	дол.
KNIGHTS OF COLUMBUS в ТЕКСАСІ	200	дол.
ST. PATRICK CATH. CHURCH в ТЕКСАСІ	100	дол.
Разом:	7,335	дол.

З вдячністю за Ваші пожертви та Ваші молитви.

дружина – ДАНА
доньки – ЯРОСЛАВА ВОТЕРЛЮ з чоловіком РАЛЬФОМ
– РОКСОЛЯНА ПИЛИПЧАК з чоловіком ІВАНОМ
син – ДАНИЛО
внуки – РОМАН і ДАНУСЯ ПИЛИПЧАКИ

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 13 червня 2001 р. відійшла
у вічність наша найдорожча МАМА, БАБА і СЕСТРА

бл. п.

ІРЕНА НОВОЖЕНЮК

нар. в Снятині, Україна

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 18 червня 2001 р. в українській католицькій церкви Благовіщення в Melrose Park, PA, а відтак на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

У глибокому смутку залишилися:

донька – ХРИСТИНА з чоловіком ТЕОДОРОМ
син – ІГОР з дружиною МЕРІ
внуки – ХРИСТИНА
– СТЕФАН
– ЛУКА
сестра – СОФІЯ з чоловіком МИКОЛОЮ і родиною в Україні
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

КУРІННА СТАРШИНА
10-го Куреня УПС „Чорноморці“
В глибокому смутку повідомляє, що наш улюблений член

ЧОРНОМОРСЬКИЙ ВОВК

о.БОГДАН ГАНУШЕВСЬКИЙ

„о. БО-ГАН“, ЧМ

відплив в останній рейд
8 липня 2001 р., у Нью Вестмінстер, Канада

Опечаленій Родині й Залозі Озера Онтаріо – Північ
складаємо найглибші співчуття.

У пам'ять Покійного можна складати датки
на Фонд Розвитку Морського Пластування (ФОДОРОМП)
на адресу: Volodymyr Pylyshenko, 1162 West Ave., Brockport NY 14420
чеки на PLAST – CHORNOMORTSI.

КУРІННА СТАРШИНА

Ділимося сумною вісткою, що 16 липня 2001 р. в Мілінгтоні, Н.Дж.
відійшла у вічність по довгій і тяжкій недузі наша дорога
МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА, ТЕТА і КУЗИНКА

бл. п.

ІРЕНА З РУБЛІВ СИГАЛІВ

Нар. 10 квітня 1919 р. у Гвозді, Івано-Франківськ.

ПАРАСТАС відбувся 18 липня 2001 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ із Заупокійною Літургією відбулися 19 липня 2001 р. в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а тлінні останки спочили поруч її мужа на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишені у глибокому смутку:

донька – БОЖЕННА з мужем ЮРІЄМ ПОЛЯНСЬКИМ
внучка – ЮСТИНКА
сестра – ТАЇССА ТУРЯНСЬКА
сестрінки – МОТРЯ і ЮРІЙ МИХАЙЛЮКИ зі сином ЮРЧИКОМ
– РОМАН і ЕЛЯ ТУРЯНСЬКІ зі синами ГРИГОРКОМ і МИХАЙЛИКОМ
вуйко – ОРЕСТ ЛИСИНЕЦЬКИЙ з дружиною АСЕЮ
кузини – ОРЕСТ ДУТКА
– ЯРОСЛАВА РУБЕЛЬ
– ЖЕНЯ і АЛЕКСАНДЕР ХАРКІВ з дітьми
– АЛЕКСАНДЕР і ДАДА СЛОНЕВСЬКІ з дітьми
– РОМАН і МОТРЯ СЛОНЕВСЬКІ з дітьми
– АЛЕКСАНДЕР і ТАЇССА ЛИСИНЕЦЬКІ з дітьми
– ХРИСТИНА і БОГДАН БЕЙГЕР з дітьми
– ТЕТЯНА ЛИСИНЕЦЬКА
– ІРЕНА і МИХАЙЛО ГАЙДЕН з дітьми
ближча і дальша родина.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу Покійної, родина просить складати пожертви на Стипендійний Фонд СУА, 171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024.

Ділимося сумною вісткою з нашою
медичною громадою та з українським
громадянством, що в п'ятницю,
15 червня 2001 р. померла
наша лікар-патолог

св. п.

д-р ОКСАНА ЧЕРЕДАРЧУК-ФІЛЬВАРКІВ

Померла вона по тяжкій недузі, на 79-му році свого трудолюбивого життя та відійшла у вічність, де немає ні журби, ні печалі.

Д-р Оксана народилась 18 січня 1922 р. в місті Коломиї, в Україні, в родині Василя та Марії Чередарчуків. Батько її був гімназійним професором у Коломиї, а згодом у філії Української академічної гімназії у Львові. Оксана закінчила свою середню освіту матурою у 1939 р. в гімназії Сестер Василіянок у Львові. Медичні студії розпочала також у Львові, а закінчила їх в 1948 р. в Мюнхенському університеті. В 1949 р. емігрувала з родиною до Америки, де відбула свою інтернатуру і спеціялізацію в патології при Головному шпиталі та Ветеранському шпиталі у Вашінгтоні, а потім в Маунт Сайнай лікарні в Чикаго.

В 1958 р. д-р Оксана склала свої лікарські нострифікаційні іспити та почала працювати старшим патологом при Ветеранському шпиталі в Гайнс, Іллиной. В 1985 р. відійшла на заслужену емеритуру. Св. п. д-р Оксана була довголітнім членом УЛТПА та кількох американських медичних товариств та автором кількох медично-наукових публікацій в американських медичних журналах.

Крім цього, Покійна була членом-прихильником НТШ, членом-добродієм Українського Інституту Модерного Мистецтва та щедрим жертводавцем на українські культурні та церковні цілі. З приватного життя, д-р Фільварків була одружена з лікарем-патологом д-ром Романом Фільварковим, який помер на інфаркт серця в 1979 р. Згодом вона вдруге одружилася з п. Юрієм Сокологорським, який також помер у 1990 р. Діти п. Сокологорського опікувались нею та підготували поховання.

Поминальну Панахиду відправив о. Мирон Панчук зі Собору свв. Володимира і Ольги у похоронному заведенні Музики, а прощальне слово від УЛТПА і НТШ виголосив д-р Павло Пундій. Тлінні останки Покійної спочили на українському католицькому цвинтарі св. Миколая в Чикаго.

На кінець в імені УЛТПА та осередку НТШ в Чикаго складаємо наші глибокі співчуття шановній родині і приятелям Покійної.
Пам'ять про д-р Оксану Фільварків буде довго жевріти у наших серцях.
Хай гостинна земля Вашінгтона буде їй легкою!

Вічна її пам'ять!

З волі Всевишнього відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ТЕТЯНА ДЯЧЕНКО

нар. 25 жовтня 1903 р. в Полтаві – пом. 16 травня 2001 р. в Чикаго, Ілл.

Похована на цвинтарі св. Андрія Первозваного
в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Висловлюємо щирі і глибоку подяку всім, хто взяв участь у похоронних відправах, особливу подяку складаємо настоятелеві Православного Катедрального Собору св. кн. Володимира в Чикаго, Ілл., о. Архимандритові Панкратію за зворушливе слово та внучкам Адріяні і Світлані Кочман за теплі спогади про Покійну.

Сердечно дякуємо всім за молитви, квіти і співчуття та пожертви в пам'ять нашої мами .

НА КИЄВО-МОГИЛЯНСЬКУ АКАДЕМІЮ:

	300 дол.	Христофор Бернгарт;
	200	Лариса Герда;
по	165	д-р Адріяна Кочман, Світлана Кочман;
	130	д-р Марія Коркач-Грошко;
по	100	родина Грушецьких, д-р Ян і Надія Хойнацькі;
по	50	Олег і Леся Коверки, Ліна Косик, Corgorate Travel Service, д-р Василь і Оксана Марчуки, Мирослав і Оксана Чайковські, Школа Українознавства св. Володимира;
	35	Мирон і Дарія Ярошевичі;
по	30	Олександра Масник-Бабченко, д-р В. і Ореста Фединяк;
по	25	Емілія Вишницька, Дана Дикий, Роман і Таня Григорчуки, Юлія Кокорудз, д-р Неоніла Личик, Люба і Анатолій Коломийці, д-р В. і д-р Д. Маркусі, Наталія Масник, Олександра Савин, Марта Мицик і Марко Маркевич, Галина Тимошенко;
по	20	Марія Боднарук, Галина Вигінна, Леся і Юрій Коломийці;
по	10	Оля Дяченко, Таня Ястремська.

Доньки – ОЛЕКСАНДРА ДЯЧЕНКО-КОЧМАН
– ЛАРИСА БЕРНГАРТ